

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2013/32/ES

(2013. gada 26. jūnijs)

par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (pārstrādāta versija)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 78. panta 2. punkta d) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzi-
numu ⁽¹⁾,

pēc apspriešanās ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

(1) Padomes Direktīvā 2005/85/EK (2005. gada 1. decembris) par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu ⁽³⁾, ir jāizdara vairākas būtiskas izmaiņas. Skaidrības labad minētā direktīva būtu jāpārstrādā.

(2) Kopējas patvēruma politikas, tostarp kopējas Eiropas patvēruma sistēmas izveide ir daļa no Eiropas Savienības mērķa pakāpeniski radīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas ir atvērta tiem, kuri, apstākļu spiesti, likumīgi meklē aizsardzību Savienībā. Šādas politikas pamatā vajadzētu būt solidaritātes principam un taisnīgai atbildības, tostarp tās finansiālo aspektu, dalīšanai dalībvalstu starpā.

(3) Eiropadome īpašā sanāksmē Tampērē 1999. gada 15. un 16. oktobrī vienojās strādāt, lai radītu kopēju Eiropas patvēruma sistēmu, kuras pamatā būtu 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencijas par bēgļa statusu, kas grozīta ar 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas protokolu ("Ženēvas konvencija"), pilnīga un visietveroša piemērošana, tādējādi saglabājot neizraidīšanas principu un nodrošinot, ka nevienu personu nenodod atpakaļ vajāšanai.

(4) Tampēres sanāksmes secinājumos paredzēts, ka kopējā Eiropas patvēruma sistēmā īsā laikā būtu jāietver kopēji standarti taisnīgām un efektīvām patvēruma piešķiršanas procedūrām dalībvalstīs un ilgtermiņā – Savienības noteikumi kopējas patvēruma procedūras izveidei Savienībā.

(5) Kopējas Eiropas patvēruma sistēmas pirmais posms tika īstenots, pieņemot Līgumos paredzētos attiecīgos juridiskos instrumentus, tostarp Direktīvu 2005/85/EK, kura bija pirmais pasākums patvēruma piešķiršanas procedūru izveidē.

(6) Eiropadome sanāksmē 2004. gada 4. novembrī pieņēma Hāgas programmu, kurā ir noteikti mērķi, kas brīvības, drošības un tiesiskuma jomā ir jāīsteno no 2005. gada līdz 2010. gadam. Tāpēc Hāgas programmā Eiropas Komisija tika aicināta pabeigt pirmā posma juridisko instrumentu novērtēšanu un iesniegt Eiropas Parlamentam un Padomei otrā posma instrumentus un pasākumus. Saskaņā ar Hāgas programmu kopējas Eiropas patvēruma sistēmas izveides mērķis ir noteikt kopēju patvēruma procedūru un vienotu statusu, kas ir spēkā visā Savienībā.

(7) Eiropas Imigrācijas un patvēruma paktā, kas pieņemts 2008. gada 16. oktobrī, Eiropadome norādīja, ka dalībvalstīs joprojām pastāv būtiskas atšķirības, piešķirot aizsardzību, un aicināja nākt klajā ar jaunām iniciatīvām, tostarp priekšlikumu par vienotas patvēruma procedūras, kas ietver kopējas garantijas, izveidi, lai pabeigtu Hāgas programmā paredzēto kopējās Eiropas patvēruma sistēmas izveidi.

⁽¹⁾ OV C 24, 28.1.2012., 79. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2011. gada 6. aprīļa nostāja (OV C 296 E, 2.10.2012., 184. lpp.) un Padomes 2013. gada 6. jūnija nostāja pirmajā lasījumā (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta). Eiropas Parlamenta 2013. gada 10. jūnija nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta).

⁽³⁾ OV L 326, 13.12.2005., 13. lpp.

- (8) Eiropadome sanāksmē 2009. gada 10. un 11. decembrī pieņēma Stokholmas programmu, kurā atkārtoti ir paudusi apņemšanos līdz 2012. gadam sasniegt mērķi par kopējas aizsardzības un solidaritātes telpas izveidi, kuras pamatā ir kopēja patvēruma procedūra un vienots statuss tām personām, kurām ir piešķirta starptautiska aizsardzība, kas balstīta uz augstiem aizsardzības standartiem un taisnīgām un efektīvām procedūrām. Stokholmas programmā tika apstiprināts, ka personām, kurām vajadzīga starptautiskā aizsardzība, ir jānodrošina piekļuve juridiski drošām un efektīvām patvēruma procedūrām. Saskaņā ar Stokholmas programmu personām būtu jānodrošina vienāda attieksme attiecībā uz procesuālajiem pasākumiem un statusa noteikšanu, neatkarīgi no dalībvalsts, kurā ir iesniegts viņu starptautiskās aizsardzības pieteikums. Mērķis ir, ka līdzīgas lietas būtu jāizskata tādā pašā veidā un to iznākumam vajadzētu būt vienam un tam pašam.
- (9) No Eiropas Bēgļu fonda un Eiropas Patvēruma atbalsta biroja (EPAB) būtu jāpiešķir līdzekļi, lai sniegtu pienācīgu atbalstu dalībvalstu centieniem kopējās Eiropas patvēruma sistēmas otrajā posmā noteikto standartu īstenošanā, jo īpaši atbalstot tās dalībvalstis, kas saskaras ar īpašu un nesamērīgu noslogojumu to patvēruma sistēmām saistībā ar to ģeogrāfisko vai demogrāfisko situāciju.
- (10) Šīs direktīvas īstenošanā dalībvalstīm būtu jāņem vērā attiecīgās pamatnostādnes, ko izstrādājis EPAB.
- (11) Lai nodrošinātu, ka pieteikuma iesniedzēju vajadzības pēc starptautiskās aizsardzības tiek izvērtētas pilnībā un efektīvi Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu⁽¹⁾ nozīmē, starptautiskās aizsardzības piešķiršanas un atņemšanas procedūru Savienības satvara pamatā vajadzētu būt vienotas procedūras jēdzienam.
- (12) Šīs direktīvas galvenais mērķis ir precīzāk izstrādāt standartus dalībvalstu procedūrām starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai, lai izveidotu kopēju patvēruma procedūru Savienībā.
- (13) Starptautiskās aizsardzības piešķiršanas un atņemšanas noteikumu tuvināšanai būtu jāpalīdz ierobežot starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju otrreizēju plūsmu starp dalībvalstīm, ja šādu plūsmu izraisītu tiesisko regulējumu atšķirības, un radīt vienlīdzīgus nosacījumus Direktīvas 2011/95/ES piemērošanai dalībvalstīs.
- (14) Dalībvalstīm vajadzētu būt pilnvarām ieviest vai uzturēt labvēlīgākus noteikumus trešo valstu valstspiederīgajiem vai bezvalstniekiem, kas lūdz starptautisku aizsardzību dalībvalstī, ja uzskata, ka šāds lūgums balstīts uz to, ka attiecīgajai personai ir vajadzīga starptautiskā aizsardzība Direktīvas 2011/95/ES nozīmē.
- (15) Attieksmē pret personām, uz ko attiecas šī direktīva, dalībvalstīm ir saistības atbilstīgi starptautisko tiesību instrumentiem, attiecībā uz kuriem tās ir puses.
- (16) Ir būtiski, ka attiecībā uz visiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem lēmumus pieņem, pamatojoties uz faktiem, un ka pirmajā instancē tos pieņem iestādes, kuru darbiniekiem ir piemērotas zināšanas vai sniegta vajadzīga apmācība starptautiskās aizsardzības jomā.
- (17) Lai nodrošinātu to, ka starptautiskās aizsardzības pieteikumus izskata un lēmumus par tiem pieņem objektīvi un taisnīgi, nepieciešams, lai amatpersonas, kas rīkojas saskaņā ar šajā direktīvā paredzētajām procedūrām, veic darbu, pienācīgi ievērojot piemērojamās profesionālās ētikas principus.
- (18) Tas ir gan dalībvalstu, gan starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju interesēs, lai lēmumi par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem tiktu pieņemti cik drīz vien iespējams, neskarot pieteikumu atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.
- (19) Lai dažos gadījumos saīsinātu procedūras vispārējo ilgumu, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai – saskaņā ar valsts vajadzībām – noteikt prioritātes starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanā, lai jebkuru pieteikumu varētu izskatīt pirms citiem iepriekš sagatavotiem pieteikumiem, neatkāpjoties no parasti piemērojamiem procedūras termiņiem, principiem un garantijām.
- (20) Precīzi noteiktos gadījumos, kad pieteikums, iespējams, ir nepamatots vai kad pastāv nopietnas bažas par valsts drošību vai sabiedrisko kārtību, dalībvalstīm vajadzētu spēt paātrināt izskatīšanas procedūru – jo īpaši nosakot īsākus, bet saprātīgus termiņus dažiem procedūras posmiem –, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu un šajā direktīvā paredzēto principu un garantiju efektīvu pieejamību pieteikuma iesniedzējam.

⁽¹⁾ OV L 337, 20.12.2011., 9. lpp.

- (21) Ja pieteikuma iesniedzējs var norādīt pamatotu iemeslu, iecelšanas dokumentu neesamībai vai viltotu dokumentu izmantošanai pašai par sevi nevajadzētu nozīmēt to, ka automātiski tiek piemērotas robežprocedūras vai paātrinātas procedūras.
- (22) Tas ir arī dalībvalstu un pieteikuma iesniedzēju interesēs nodrošināt, ka vajadzība pēc starptautiskās aizsardzības tiek pareizi konstatēta jau pirmajā instancē. Šajā nolūkā pieteikuma iesniedzējiem pirmajā instancē būtu jānodrošina bezmaksas juridiskā un procesuālā informācija, ņemot vērā viņu īpašos apstākļus. Šādas informācijas sniegšana *inter alia* ļautu pieteikuma iesniedzējiem labāk izprast procedūru un tādējādi palīdzētu viņiem ievērot attiecīgos pienākumus. Būtu nesamērīgi dalībvalstīm prasīt, lai tās sniedz šādu informāciju, izmantojot tikai kvalificētu juristu pakalpojumus. Tāpēc dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai izmantot vispiemērotākos līdzekļus, lai sniegtu šādu informāciju, piemēram, ar nevalstisko organizāciju vai valdības iestāžu amatpersonu, vai īpašu valsts dienestu starpniecību.
- (23) Pārsūdzības procedūrās, ievērojot noteiktus nosacījumus, pieteikuma iesniedzējiem būtu jānodrošina bezmaksas juridiskā palīdzība un pārstāvība, ko sniedz personas, kuras ir kompetentas tādu sniegt saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Turklāt visos procedūras posmos pieteikuma iesniedzējiem jābūt tiesībām par saviem līdzekļiem apspriesties ar juridiskajiem konsultantiem vai padomdevējiem, ko pieļauj vai atļauj valsts tiesību akti.
- (24) Sabiedriskās kārtības jēdziens *inter alia* var attiekties uz sodāmību par smaga nozieguma izdarīšanu.
- (25) Lai pareizi identificētu personas, kam vajadzīga aizsardzība kā bēgļiem Ženēvas konvencijas 1. panta nozīmē vai kā personas, kam ir tiesības uz alternatīvo aizsardzību, visiem pieteikuma iesniedzējiem vajadzētu būt efektīvai piekļuvei procedūrām, iespējai sadarboties un pienācīgi sazināties ar kompetentajām iestādēm, lai iesniegtu attiecīgos savas lietas faktus, un pietiekamām procesuālām garantijām, lai virzītu savu lietu visos procedūras posmos. Turklāt starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai parasti būtu jāparedz, ka pieteikuma iesniedzējam ir vismaz: uzturēšanās tiesības tīkmēr, kamēr atbildīgā iestāde nav pieņēmusi lēmumu; piekļuve tulkā pakalpojumiem, iesniedzot savu lietu, ja viņu intervē iestādes; iespēja sazināties ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Augstā komisāra bēgļu jautājumos (UNHCR) pārstāvi un organizācijām, kas starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem sniedz padomus vai konsultācijas; tiesības saņemt attiecīgu paziņojumu par lēmumu un par minētā lēmuma juridiskajiem un faktiskajiem iemesliem; iespēja apspriesties ar juridisko konsultantu vai citu padomdevēju; tiesības izšķirīgos procedūras brīžos saņemt informāciju par savu tiesisko stāvokli valodā, kuru viņš saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par viņam saprotamu; un – negatīva lēmuma gadījumā – tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā.
- (26) Lai nodrošinātu efektīvu piekļuvi izskatīšanas procedūrai, amatpersonām, kas pirmās kontaktējas ar personām, kas lūdz starptautisko aizsardzību, jo īpaši amatpersonām, kas veic sauszemes vai jūras robežu uzraudzību vai veic robežpārbaudes, būtu jāsaņem attiecīga informācija un nepieciešamā apmācība par to, kā konstatēt starptautiskās aizsardzības pieteikumus un rīkoties ar tiem, *inter alia* pienācīgi ņemot vērā attiecīgās pamatnostādnes, ko izstrādājis EPAB. Viņiem būtu jāspēj sniegt trešo valstu valstspiederīgajiem vai bezvalstniekiem, kas atrodas dalībvalstu teritorijā, tostarp pie robežas, teritoriālajos ūdeņos vai tranzīta zonās, un kas gatavo starptautiskās aizsardzības pieteikumu, attiecīgo informāciju par to, kur un kā var iesniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Ja minētās personas atrodas dalībvalsts teritoriālajos ūdeņos, tās būtu jāizceļ krastā un jāpārbauda viņu pieteikumi saskaņā ar šo direktīvu.
- (27) Ņemot vērā, ka trešās valsts valstspiederīgie un bezvalstnieki, kas ir izteikuši vēlmi pieteikties starptautiskajai aizsardzībai, ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji, tiem būtu jāievēro pienākumi un jāizmanto tiesības saskaņā ar šo direktīvu un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/33/ES (2013. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai ⁽¹⁾. Tādēļ dalībvalstīm būtu pēc iespējas drīzāk jāreģistrē fakts, ka minētās personas ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji.
- (28) Lai atvieglotu piekļuvi izskatīšanas procedūrai robežšķērsošanas punktos un aizturēšanas vietās, būtu jānodrošina informācija par iespēju pieteikties starptautiskajai aizsardzībai. Pamata komunikācija, kas vajadzīga, lai kompetentās iestādes varētu saprast, vai personas paziņo par savu vēlmi pieteikties starptautiskajai aizsardzībai, būtu jānodrošina ar mutiskās tulkošanas palīdzību.
- (29) Dažiem pieteikuma iesniedzējiem var būt nepieciešamas īpašas procesuālās garantijas *inter alia* viņu vecuma, dzimuma, seksuālās orientācijas, dzimumidentitātes, invaliditātes, nopietnas saslimšanas, garīgu traucējumu dēļ vai spīdzināšanas, izvarošanas vai citu smagu psiholoģiskās, fiziskās vai seksuālās vardarbības veidu radīto seku dēļ.

⁽¹⁾ Skatīt šā Oficiālā Vēstneša 96. lpp.

Pirms tiek pieņemts lēmums pirmajā instancē, dalībvalstīm būtu jācenšas noteikt, kuriem pieteikuma iesniedzējiem ir nepieciešamas īpašas procesuālās garantijas. Minētajiem pieteikuma iesniedzējiem būtu jānodrošina atbilstīgs atbalsts, tostarp pietiekams laiks, lai radītu apstākļus, kas nepieciešami to efektīvai piekļuvei procedūrām unlai iesniegtu elementus viņu starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam.

(30) Ja pieteikuma iesniedzējam, kam ir vajadzīgas īpašas procesuālās garantijas, nevar sniegt piemērotu atbalstu saistībā ar paātrinātām procedūrām vai robežprocedūrām, tad šāds pieteikuma iesniedzējs būtu jāatbrīvo no minētajām procedūrām. Vajadzībai pēc īpašām procesuālajām garantijām, kuru dēļ varētu būt liegta paātrinātu procedūru vai robežprocedūru piemērošana, būtu jānozīmē arī tas, ka pieteikuma iesniedzējs gadījumos, kad viņa pārsūdzībai nav automātiska apturoša spēka, saņem papildu garantijas, lai viņa konkrētajā gadījumā efektīvi aizsargātu viņa tiesības.

(31) Valstu pasākumi, veicot spīdzināšanas vai citu smagas fiziskas vai psiholoģiskas vardarbības, tostarp seksuālas vardarbības, simptomu un pazīmju identificēšanu un dokumentēšanu saistībā ar šajā direktīvā minētajām procedūrām, *inter alia* var būt balstīti uz Rokasgrāmatu par spīdzināšanas un citas nežēlīgas, necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodīšanas izmeklēšanu un dokumentēšanu (Stambulas protokols).

(32) Lai pēc būtības nodrošinātu vienlīdzību starp pieteikuma iesniedzējam sievietēm un pieteikuma iesniedzējiem vīriešiem, veicot pārbaudes, būtu jāņem vērā dzimumu atšķirības. Jo īpaši personiskas intervijas būtu jāorganizē tā, lai gan sievietes, gan vīrieši varētu runāt par savu pieredzi saistībā ar vajāšanu dzimuma dēļ. Ar dzimumu saistīto prasību sarežģītība pienācīgi būtu jāņem vērā procedūrās, kuru pamatā ir drošas trešās valsts koncepcija, drošas izcelsmes valsts koncepcija vai turpmāku pieteikumu jēdziens.

(33) Dalībvalstu galvenajam apsvērumam, piemērojot šo direktīvu, vajadzētu būt bērnu interesēm, saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartu (Harta) un Apvienoto Nāciju Organizācijas 1989. gada Konvenciju par bērna tiesībām. Izvērtējot bērna intereses, dalībvalstīm jo īpaši būtu pienācīgi jāņem vērā nepilngadīga bērna labklājība un sociālā attīstība, tostarp viņa priekšvēsture.

(34) Procedūrām, lai pārbaudītu starptautiskās aizsardzības nepieciešamību, vajadzētu būt tādām, lai kompetentās

iestādes varētu veikt starptautiskās aizsardzības pieteikumu rūpīgu izskatīšanu.

(35) Kad saistībā ar pieteikuma apstrādi tiek veikta pieteikuma iesniedzēja pārmeklēšana, minētā pārmeklēšana būtu jādara tā paša dzimuma personai. Tam nevajadzētu skart pārmeklēšanu, ko veic drošības apsvērumu dēļ, pamatojoties uz valsts tiesību aktiem.

(36) Ja pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāku pieteikumu, nesniedzot jaunus pierādījumus vai argumentus, būtu nesamērīgi likt dalībvalstīm veikt jaunu pilnīgas izskatīšanas procedūru. Minētajos gadījumos dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai noraidīt pieteikumu kā nepieņemamu saskaņā ar *res judicata* principu.

(37) Kad savlaicīgā intervēšanā par pieteikuma būtību tiek iesaistīti tādas iestādes darbinieki, kura nav atbildīgā iestāde, to, kas ir "savlaicīgas", būtu jāizvērtē, ņemot vērā 31. pantā paredzētos termiņus.

(38) Daudzi starptautiskās aizsardzības pieteikumi tiek sagatavoti pie dalībvalsts robežas vai tās tranzīta zonā, pirms pieņemts lēmums par pieteikuma iesniedzēja ieceļošanu. Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai nodrošināt pieņemamības un/vai rūpīgas izskatīšanas procedūras, kuru rezultātā būtu iespējams pieņemt lēmumus par šādiem pieteikumiem minētajās zonās skaidri noteiktos gadījumos.

(39) Nosakot, vai pieteikuma iesniedzēja izcelsmes valstī situācija joprojām ir nedroša, dalībvalstīm būtu jāpārlicinās, ka tās no attiecīgajiem avotiem, piemēram, EPAB, UNHCR, Eiropas Padomes un citām attiecīgām starptautiskām organizācijām, saņem precīzu un atjauninātu informāciju. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka procedūras pabeigšana tiek atlikta, pilnā mērā ievērojot to saistības saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES un Hartas 41. pantu, neskarot šajā direktīvā paredzēto procedūru efektivitāti un taisnīgumu.

(40) Viens no galvenajiem apsvērumiem attiecībā uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatotību ir pieteikuma iesniedzēja drošība viņa izcelsmes valstī. Ja kādu trešo valsti var uzskatīt par drošu izcelsmes valsti, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai to atzīt par drošu un pieņemt, ka tā ir droša konkrētam pieteikuma iesniedzējam, ja vien viņš nesniedz norādes par pretējo.

- (41) Ņemot vērā saskaņotības līmeni, kas sasniegts attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgo un bezvalstnieku atzīšanu par alternatīvās aizsardzības saņēmējiem, būtu jāizstrādā kopēji kritēriji, lai noteiktu trešās valstis kā drošas izcelsmes valstis.
- (42) Šajā direktīvā trešās valsts noteikšana par drošu izcelsmes valsti nevar nodrošināt minētās valsts valstspiederīgajiem pilnīgu drošību. Izvērtējumā, kas ir šīs noteikšanas pamatā, var tikai ņemt vērā vispārējos civilos, tiesiskos un politiskos apstākļus minētajā valstī un to, vai vajāšanas, spīdzināšanas vai necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās vai sodīšanas dalībniekiem piemēro sankcijas praksē, ja viņus minētajā valstī atzīst par atbildīgiem. Šā iemesla dēļ ir svarīgi, ka attiecīgā valsts vairs nav uzskatāma par drošu attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju, ja viņš norāda pamatotus iemeslus, kas liek uzskatīt, ka attiecīgā valsts viņa konkrētajā gadījumā vairs nav droša.
- (43) Dalībvalstīm būtu jāizskata visi pieteikumi pēc būtības, t. i., jāizvērtē, vai attiecīgo pieteikuma iesniedzēju var atzīt par tiesīgu saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES, izņemot, ja šajā direktīvā paredzēts citādi, jo īpaši, ja var pamatoti pieņemt, ka cita valsts veiktu pārbaudi vai sniegtu pietiekamu aizsardzību. Jo īpaši dalībvalstīm nebūtu jāizvērtē starptautiskās aizsardzības pieteikums pēc būtības, ja pirmā patvēruma valsts pieteikuma iesniedzējam ir piešķīrusi bēgļa statusu vai citādu pietiekamu aizsardzību, un minētā valsts pieteikuma iesniedzēju uzņems atpakaļ.
- (44) Dalībvalstīm arī nevajadzētu būt pienākumam izvērtēt starptautiskās aizsardzības pieteikumu pēc būtības, ja var pamatoti sagaidīt, ka pieteikuma iesniedzējs sakarā ar pietiekamu saikni ar kādu trešo valsti, kā to nosaka valsts tiesību akti, meklēs aizsardzību minētajā trešā valstī, un ir pamats uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs tiks uzņemts vai atpakaļuzņemts minētajā valstī. Dalībvalstīm būtu šādi jārikojas tikai tad, ja minētais konkrētais pieteikuma iesniedzējs būtu drošs attiecīgajā trešā valstī. Lai novērstu pieteikuma iesniedzēju otrreizēju plūsmu, būtu jāizstrādā kopēji principi, pēc kuriem dalībvalstis novērtē vai nosaka, ka trešās valstis ir drošas.
- (45) Turklāt attiecībā uz konkrētam trešām valstīm Eiropā, kas ievēro īpaši augstus cilvēktiesību un bēgļu aizsardzības standartus, dalībvalstīm būtu jāatļauj neveikt starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu vai veikt daļēju pieteikumu izskatīšanu attiecībā uz iesniedzējiem, kas ieceļo to teritorijā no šādām trešām valstīm Eiropā.
- (46) Ja dalībvalstis konkrētos gadījumos piemēro drošas valsts koncepcijas vai nosaka valstis par drošām, šajā nolūkā pieņemot sarakstus, tām *inter alia* būtu jāņem vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 439/2010 (2010. gada 19. maijs), ar ko izveido Eiropas Patvēruma atbalsta biroju ⁽¹⁾, minētās pamatnostādnes un darbības rokasgrāmatas un informācija par izcelsmes valsti un darbībām, tostarp EPAB metodoloģija saistībā ar informatīvu ziņojumu par izcelsmes valsti, kā arī attiecīgas UNHCR pamatnostādnes.
- (47) Lai veicinātu regulāru informācijas apmaiņu par to, kā valstis piemēro drošas izcelsmes valsts, drošas trešās valsts un drošas Eiropas trešās valsts koncepcijas, kā arī lai Komisija varētu regulāri pārskatīt to, kā dalībvalstis izmanto minētās koncepcijas, un lai sagatavotos iespējamai tālākai saskaņošanai nākotnē, dalībvalstīm būtu jāpaziņo vai periodiski jāinformē Komisija par tām trešām valstīm, uz kurām šīs koncepcijas tiek attiecinātas. Komisijai būtu regulāri jāinformē Eiropas Parlaments par tās veikto pārskatīšanu rezultātiem.
- (48) Lai nodrošinātu drošas valsts koncepciju pareizu piemērošanu, pamatojoties uz atjauninātu informāciju, dalībvalstīm būtu regulāri jāpārskata situācija minētajās valstīs, pamatojoties uz virkni informācijas avotu, tostarp jo īpaši informāciju, ko sniedz citas dalībvalstis, EPAB, UNHCR, Eiropas Padome un citas attiecīgas starptautiskās organizācijas. Ja dalībvalstīm kļūst zināms, ka valstī, kuru tās noteikušas par drošu, ir ievērojami mainījusies situācija cilvēktiesību jomā, tām būtu jānodrošina, ka pēc iespējas drīzāk tiek sagatavots pārskats par minēto situāciju, un vajadzības gadījumā jāpārskata minētās valsts noteikšana par drošu valsti.
- (49) Attiecībā uz bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusa atņemšanu dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka personas, kas gūst labumu no starptautiskās aizsardzības, attiecīgi informē par iespējamu viņu statusa pārskatīšanu, un ka viņām ir dota iespēja iesniegt savu viedokli, pirms iestādes pieņem pamatotu lēmumu atņemt viņu statusu.
- (50) Tas atspoguļo Savienības tiesību pamatprincipu, ka uz lēmumiem par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, lēmumiem par atteikumu atsākt pieteikuma izskatīšanu pēc tās pārtraukšanas un lēmumiem par bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusa atņemšanu attiecinā efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā.

⁽¹⁾ OV L 132, 29.5.2010., 11. lpp.

- (51) Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 72. pantu šī direktīva neietekmē to dalībvalstu pienākumu izpildi, kas attiecas uz likumības un kārtības uzturēšanu un iekšējās drošības nodrošināšanu.
- (52) Personas datu apstrāde, ko dalībvalstīs veic saskaņā ar šo direktīvu, tiek reglamentēta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ⁽¹⁾.
- (53) Šī direktīva neattiecas uz procedūrām starp dalībvalstīm, ko reglamentē Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm ⁽²⁾.
- (54) Šī direktīva būtu jāpiemēro pieteikuma iesniedzējiem, uz kuriem attiecas Regula (ES) Nr. 604/2013, papildus minētās regulas noteikumiem un neskarot tos.
- (55) Šīs direktīvas īstenošana būtu regulāri jānovērtē.
- (56) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi – proti, noteikt kopējas procedūras starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai, – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka šīs direktīvas mēroga un iedarbības dēļ minēto mērķi var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.
- (57) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽³⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros ir paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts pieņemtos transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (58) Saskaņā ar 1. un 2. pantu un 4.a panta 1. punktu Protokolā Nr. 21 par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju
- saistībā ar brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas pievienots LES un LESD, un neskarot minētā protokola 4. pantu, Apvienotā Karaliste un Īrija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un tām šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro.
- (59) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā Nr. 22 par Dānijas nostāju, kas pievienots LES un LESD, Dānija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un Dānijai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro.
- (60) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas ir atzīti Hartā. Šī direktīva jo īpaši cenšas pilnībā respektēt cilvēka cieņu un veicināt hartas 1., 4., 18., 19., 21., 23., 24. un 47. panta piemērošanu, un tā ir attiecīgi jāīsteno.
- (61) Pienākums transponēt šo direktīvu valsts tiesību aktos būtu jāattiecinā vienīgi uz tiem noteikumiem, kuri, salīdzinot ar Direktīvu 2005/85/EK, ir grozījumi pēc būtības. Pienākums transponēt noteikumus, kas nav mainīti, izriet no minētās direktīvas.
- (62) Šai direktīvai nebūtu jāskar dalībvalstu pienākumi attiecībā uz termiņu II pielikuma B daļā minētās Direktīvas 2005/85/EK transponēšanai valsts tiesību aktos,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

VISPĀRĒJI NOTEIKUMI

1. pants

Mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir noteikt kopējas procedūras starptautiskās aizsardzības piešķiršanai un atņemšanai saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

- a) “Ženēvas konvencija” ir 1951. gada 28. jūlija Konvencija par bēgļa statusu, kas grozīta ar Ņujorkas 1967. gada 31. janvāra protokolu;

⁽¹⁾ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.

⁽²⁾ Skatīt šā Oficiālā Vēstneša 31. lpp.

⁽³⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

- b) "starptautiskās aizsardzības pieteikums" jeb "ieteikums" ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus Direktīvas 2011/95/ES darbības jomas, un par kuru var iesniegt atsevišķu ieteikumu;
- c) "ieteikuma iesniedzējs" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezpavalstnieks, kas sagatavojis starptautiskās aizsardzības ieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums;
- d) "ieteikuma iesniedzējs, kuram nepieciešamas īpašas procesuālās garantijas" ir ieteikuma iesniedzējs, kura spējas izmantot tiesības un pildīt pienākumus saskaņā ar šo direktīvu ir ierobežotas konkrētu apstākļu dēļ;
- e) "galīgais lēmums" ir lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES un kas vairs nav pakļauts tiesiskajai aizsardzībai atbilstīgi šīs direktīvas V nodaļai, neatkarīgi no tā, vai šāda tiesiskā aizsardzība paredz ieteikuma iesniedzēja palikšanu attiecīgajās dalībvalstīs līdz tās iznākumam;
- f) "atbildīgā iestāde" ir jebkura ar tieslietām saistīta vai administratīva struktūra dalībvalstī, kas atbildīga par starptautiskās aizsardzības ieteikuma izskatīšanu un kas ir kompetenta, lai šādos gadījumos pieņemtu lēmumus pirmajā instancē;
- g) "bēglis" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas atbilst Direktīvas 2011/95/ES 2. panta d) punkta prasībām;
- h) "persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas atbilst Direktīvas 2011/95/ES 2. panta f) punkta prasībām;
- i) "starptautiskā aizsardzība" ir bēgļa statuss un alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts j) un k) punktā;
- j) "bēgļa statuss" nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;
- k) "alternatīvās aizsardzības statuss" nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību;
- l) "nepilngadīgais" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas jaunāks par 18 gadiem;
- m) "nepilngadīgais bez pavadības" ir nepilngadīgais bez pavadības, kā noteikts Direktīvas 2011/95/ES 2. panta l) punktā;
- n) "pārstāvis" ir persona vai organizācija, ko kompetentās struktūras ir norīkojušas, lai tā palīdzētu nepilngadīgajam bez pavadības un viņu pārstāvētu šajā direktīvā paredzētajās procedūrās nolūkā nodrošināt bērna intereses un vajadzības gadījumā īstenot nepilngadīgā tiesībspēju un rīcībspēju. Ja kā pārstāvis ir norīkota organizācija, tā ieceļ personu, kas ir atbildīga par pārstāvja pienākumu veikšanu attiecībā uz nepilngadīgo bez pavadības, saskaņā ar šo direktīvu;
- o) "starptautiskās aizsardzības atņemšana" ir kompetentās iestādes lēmums atcelt, izbeigt vai atteikties pagarināt personas bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES;
- p) "palikt dalībvalstī" nozīmē palikt tās dalībvalsts teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonā, kurā sagatavots starptautiskās aizsardzības ieteikums vai kurā tas tiek izskatīts;
- q) "turpmāks ieteikums" ir starptautiskās aizsardzības ieteikums, kas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju ieteikumu, tostarp gadījumos, kad ieteikuma iesniedzējs ir skaidri atsaucis savu ieteikumu, un gadījumos, kad atbildīgā iestāde ir noraidījusi ieteikumu pēc tā netiešas atsaukšanas saskaņā ar 28. panta 1. punktu.

3. pants

Darbības joma

1. Šo direktīvu piemēro visiem starptautiskās aizsardzības ieteikumiem, kas sagatavoti teritorijā, tostarp pie dalībvalsts robežas, teritoriālajos ūdeņos vai tranzīta zonās, kā arī starptautiskās aizsardzības atņemšanai.
2. Šo direktīvu nepiemēro diplomātiskā vai teritoriālā patvēruma pieprasījumiem, kas iesniegti dalībvalstu pārstāvniecībās.
3. Dalībvalstis var pieņemt lēmumu piemērot šo direktīvu procedūrās, lemjot par ieteikumiem jebkāda veida aizsardzībai, kas neietilpst Direktīvas 2011/95/ES darbības jomā.

4. pants

Atbildīgās iestādes

1. Dalībvalstis visās procedūrās norāda atbildīgo iestādi, kas būs atbildīga par pieteikumu atbilstīgu izvērtēšanu saskaņā ar šo direktīvu. Dalībvalstis nodrošina, ka šādai iestādei tiek piešķirti atbilstoši līdzekļi, tostarp pietiekami kompetenti darbinieki, lai pildītu tās uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu.

2. Dalībvalstis var noteikt, ka iestāde, kas nav 1. punktā minētā iestāde, ir atbildīga par:

a) lietām saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013; un

b) atļaujas piešķiršanu vai atteikumu iecerot saskaņā ar procedūru, kas minēta 43. pantā, ievērojot tajā izklāstītos nosacījumus un pamatojoties uz atbildīgās iestādes argumentētu atzinumu.

3. Dalībvalstis nodrošina, lai 1. punktā minētās atbildīgās iestādes darbinieki būtu pienācīgi apmācīti. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina attiecīgu apmācību, kurā ietver elementus, kas uzskaitīti Regulas (ES) Nr. 439/2010 6. panta 4. punkta a) līdz e) apakšpunktā. Dalībvalstis arī ņem vērā attiecīgo apmācību, ko izveidojis un izstrādājis Eiropas Patvēruma atbalsta birojs (EPAB). Personas, kuras saskaņā ar šo direktīvu intervē pieteikuma iesniedzējus, vispārīgi pārzina arī problēmas, kas varētu negatīvi ietekmēt pieteikuma iesniedzēju spēju sniegt interviju – piemēram, pazīmes, ka pieteikuma iesniedzējs agrāk varētu būt bijis pakļauts spīdzināšanai.

4. Ja tiek norādīta iestāde saskaņā ar 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka minētās iestādes darbinieki ir ar atbilstīgām zināšanām vai saņem nepieciešamo apmācību, lai pildītu savus pienākumus, īstenojot šo direktīvu.

5. Starptautiskās aizsardzības pieteikumus, kas sagatavoti vienā dalībvalstī citas dalībvalsts iestādēm, kas veic robežkontroli vai imigrācijas kontroli, izskata tā dalībvalsts, kuras teritorijā pieteikums ir sagatavots.

5. pants

Labvēlīgāki noteikumi

Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus procedūru standartus, piešķirot vai atņemot starptautisko aizsardzību, ja vien minētie standarti atbilst šai direktīvai.

II NODAĻA

PAMATPRINCIPI UN GARANTIJAS

6. pants

Pieklūve procedūrai

1. Ja persona starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedz iestādei, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kompetenta reģistrēt šādu pieteikumu, tad reģistrācija jāveic ne vēlāk kā triju darbadienu laikā pēc pieteikuma sagatavošanas.

Ja starptautiskās aizsardzības pieteikumu sagatavo citām iestādēm, kas var pieņemt šādus pieteikumus, bet saskaņā ar valsts tiesību aktiem nav kompetentas tos reģistrēt, tad dalībvalstis nodrošina, lai reģistrācija tiktu veikta ne vēlāk kā sešu darbadienu laikā pēc pieteikuma sagatavošanas.

Dalībvalstis nodrošina, lai minēto citu iestāžu, kas var pieņemt starptautiskās aizsardzības pieteikumus, piemēram, policija, robežsardze, imigrācijas iestādes un aizturēšanas vietu darbinieki, būtu attiecīgi informēti un lai minēto iestāžu darbinieki saņemtu saviem uzdevumiem un pienākumiem atbilstīgu apmācību pietiekamā līmenī un norādījumus pieteikuma iesniedzēju informēšanai par to, kur un kā var iesniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

2. Dalībvalstis nodrošina, lai personai, kura sagatavojusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu, būtu reāla iespēja to iesniegt iespējami īsā laikā. Ja pieteikuma iesniedzējs neiesniedz savu pieteikumu, dalībvalstis var attiecīgi piemērot 28. pantu.

3. Neskarot 2. punktu, dalībvalstis var prasīt, lai starptautiskās aizsardzības pieteikumi tiktu iesniegti personiski un/vai tam paredzētā vietā.

4. Neatkarīgi no 3. punkta starptautiskās aizsardzības pieteikumu uzskata par iesniegtu, ja attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes ir saņēmušas pieteikuma iesniedzēja iesniegtu veidlapu vai – ja to paredz valsts tiesību akti – oficiālu ziņojumu.

5. Ja tas, ka starptautiskās aizsardzības pieteikumus vienlaikus iesniedz liels skaits trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, praksē ļoti apgrūtinā 1. punktā noteiktā termiņa ievērošanu, dalībvalstis var paredzēt minētā termiņa pagarināšanu līdz 10 darbdienu.

7. pants

Apgādājumu personu vai nepilngadīgo vārdā sagatavoti pieteikumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka katrs tiesībspējīgs un rīcībspējīgs pieaugušais ir tiesīgs sagatavot starptautiskās aizsardzības pieteikumu savā vārdā.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikumu var sagatavot pieteikuma iesniedzējs savu apgādājamo vārdā. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka pieauguši apgādājāmie piekrīt pieteikuma iesniegšanai to vārdā, pretējā gadījumā viņiem ir iespēja sagatavot pieteikumu pašiem savā vārdā.

Piepriekšminētais tiek pieprasīts laikā, kad pieteikums tiek iesniegts, vai vēlākais tad, kad tiek veikta personiskā intervija ar pieaugušo apgādājamo. Pirms pieprasīt piekrišanu, katru pieaugušo apgādājamo privāti informē par attiecīgajām viņu vārdā iesniegtā pieteikuma procesuālajām sekām un šīs personas tiesībām iesniegt atsevišķu starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka nepilngadīgajam ir tiesības sagatavot starptautiskās aizsardzības pieteikumu vai nu savā vārdā, ja viņam ir tiesībspēja un rīcībspēja rīkoties procedūrās saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem, vai arī ar savu vecāku vai citu pieaugušo ģimenes locekļu starpniecību, vai ar tāda pieaugušā starpniecību, kas ir par viņu atbildīgs saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vai praksi, vai arī ar pārstāvja starpniecību.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi⁽¹⁾, 10. pantā minētajām attiecīgajām struktūrām ir tiesības iesniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu nepilngadīgā bez pavadības vārdā, ja, pamatojoties uz viņa personiskās situācijas izvērtējumu, minētās struktūras uzskata, ka nepilngadīgajam, iespējams, vajadzīga aizsardzība saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES.

5. Dalībvalstis valsts tiesību aktos var noteikt:

- a) gadījumus, kad nepilngadīgais var sagatavot pieteikumu savā vārdā;
- b) gadījumus, kad nepilngadīgā bez pavadības pieteikums jāiesniedz pārstāvim, kā paredzēts 25. panta 1. punkta a) apakšpunktā;
- c) gadījumus, kad starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšana tiek uzskatīta arī par starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu attiecībā uz jebkuru neprecētu nepilngadīgo.

8. pants

Informācija un konsultēšana aizturēšanas vietās un robežšķērsošanas punktos

1. Ja ir norādes par to, ka trešās valsts valstspiederīgie vai bezvalstnieki, kas tiek turēti aizturēšanas vietās vai atrodas robežšķērsošanas punktos, tostarp tranzīta zonās pie ārējām robežām, varētu vēlēties iesniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, dalībvalstis viņiem sniedz informāciju par iespēju to darīt. Minētajās aizturēšanas vietās un šķērsošanas punktos dalībvalstis organizē mutisko tulkošanu, ciktāl tā nepieciešama, lai atvieglotu piekļuvi patvēruma procedūrai.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka organizācijas un personas, kas sniedz padomus un konsultācijas pieteikuma iesniedzējiem, var efektīvi piekļūt pieteikuma iesniedzējiem robežšķērsošanas punktos, tostarp tranzīta zonās pie ārējām robežām. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus, kas attiecas uz šādu organizāciju un personu klātbūtni minētajos šķērsošanas punktos, un jo īpaši to, ka piekļuve tiek nodrošināta saskaņā ar vienošanos ar dalībvalstu kompetentajām iestādēm. Šādas piekļuves ierobežojumus var piemērot tikai tad, ja saskaņā ar valsts tiesību aktiem tie ir objektīvi nepieciešami drošības, sabiedriskās kārtības vai attiecīgā šķērsošanas punkta administratīvās pārvaldības dēļ, ar noteikumu, ka piekļuve tādējādi netiek pārmērīgi ierobežota vai padarīta par neiespējamu.

9. pants

Tiesības palikt dalībvalstī pieteikuma izvērtēšanas laikā

1. Pieteikuma iesniedzējiem atļauj palikt dalībvalstī vienīgi procedūras nolūkā, kamēr atbildīgā iestāde ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar procedūrām pirmajā instancē, kas noteiktas III nodaļā. Minētās tiesības palikt nerada tiesības uz uzturēšanos atļauju.

2. Dalībvalstis var pieļaut izņēmumu tikai tadā gadījumā, ja persona iesniedz turpmāku pieteikumu, kas minēts 41. pantā, vai ja tās attiecīgi nodos vai izdos personu citai dalībvalstij, ievērojot pienākumus saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi⁽²⁾ vai citādi, vai trešai valstij, vai starptautiskajām krimināltiesām.

3. Dalībvalsts var izdot pieteikuma iesniedzēju trešai valstij saskaņā ar 2. punktu tikai tādos gadījumos, ja kompetentās iestādes ir pārliecinātas, ka izdošanas lēmuma rezultāts nebūs tieša vai netieša izraidīšana, pārkāpjot minētās dalībvalsts starptautiskās un Savienībā noteiktās saistības.

⁽¹⁾ OV L 348, 24.12.2008., 98. lpp.

⁽²⁾ Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūru starp dalībvalstīm (OV L 190, 18.7.2002., 1. lpp.).

10. pants

Pieteikumu izskatīšanas prasības

1. Dalībvalstis nodrošina, ka starptautiskās aizsardzības pieteikumi netiek noraidīti vai izslēgti no izskatīšanas, pamatojoties tikai uz to, ka tie nav sagatavoti cik ātri vien iespējams.

2. Izskatot starptautiskās aizsardzības pieteikumus, atbildīgā iestāde vispirms nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir kvalificējami kā bēgļi, un, ja nē, tad nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir tiesīgi saņemt alternatīvo aizsardzību.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgās iestādes lēmumi par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem tiek pieņemti pēc atbilstīgas izskatīšanas. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka:

- a) pieteikumi tiek izskatīti un lēmumi tiek pieņemti individuāli, objektīvi un taisnīgi;
- b) tiek iegūta precīza un aktualizēta informācija no dažādiem avotiem, piemēram, no EPAB un UNHCR, un attiecīgām starptautiskām cilvēktiesību organizācijām par vispārējo situāciju, kas valda pieteikuma iesniedzēju izcelsmes valstīs un, vajadzības gadījumā, valstīs, caur kurām tie ir izbraukuši, un ka šāda informācija ir pieejama darbiniekiem, kas ir atbildīgi par pieteikumu izskatīšanu un lēmumu pieņemšanu;
- c) darbinieki, kas izskata pieteikumus un pieņem lēmumus, zina attiecīgos standartus, kas piemērojami patvēruma jomā, un tiesību aktiem bēgļu jautājumos;
- d) darbiniekiem, kas izskata pieteikumus un pieņem lēmumus, ir iespēja vajadzības gadījumā konsultēties ar ekspertiem par konkrētiem jautājumiem, piemēram, par medicīnu, kultūru, reliģiju, ar bērniem saistītiem jautājumiem vai dzimumu jautājumiem.

4. Iestādēm, kas minētas V nodaļā, ar atbildīgās iestādes vai pieteikuma iesniedzēja starpniecību vai kā citādi ir piekļuve vispārējai informācijai, kas minēta 3. punkta b) apakšpunktā un kas nepieciešama to uzdevuma izpildei.

5. Dalībvalstis paredz noteikumus attiecībā uz to dokumentu tulkošanu, kas attiecas uz pieteikumu izskatīšanu.

11. pants

Prasības attiecībā uz atbildīgās iestādes lēmumu

1. Dalībvalstis nodrošina, ka lēmumi par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem tiek sniegti rakstiski.

2. Dalībvalstis arī nodrošina, ka, ja pieteikums tiek noraidīts attiecībā uz bēgļa statusu un/vai alternatīvās aizsardzības statusu, lēmumā tiek sniegts faktiskais un juridiskais pamatojums, un informācija, kā apstrīdēt negatīvu lēmumu, tiek sniegta rakstiski.

Dalībvalstīm informācija par to, kā apstrīdēt negatīvu lēmumu nav jāsniedz rakstiski saistībā ar lēmumu, kurā pieteikuma iesniedzējam šāda informācija jau agrāk sniegta rakstiski vai izmantojot elektroniskos saziņas līdzekļus, kas pieteikuma iesniedzējam ir pieejami.

3. Piemērojot 7. panta 2. punktu un vienmēr, kad pieteikuma pamatā ir vieni un tie paši fakti, dalībvalstis var pieņemt vienu lēmumu, kas attiecas uz visiem apgādājamajiem, ja vien, to darot, netiktu atklāti pieteikuma iesniedzēja īpašie apstākļi, kas var apdraudēt viņa intereses, jo īpaši gadījumos, kas saistīti ar vajāšanu dzimuma, seksuālās orientācijas, dzimumidentitātes un/vai vecuma dēļ. Šādos gadījumos par attiecīgo personu pieņem atsevišķu lēmumu.

12. pants

Garantijas pieteikuma iesniedzējiem

1. Ņemot vērā procedūras, kas paredzētas III nodaļā, dalībvalstis nodrošina, ka visiem pieteikuma iesniedzējiem tiek sniegtas šādas garantijas:

- a) viņus informē valodā, ko viņi saprot vai ko ir pamats uzskatīt par viņiem saprotamu, par procedūru, kas jāievēro, un par viņu tiesībām un pienākumiem procedūras laikā, un iespējamām sekām, ja tie nepilda savus pienākumus un nesarbojas ar iestādēm. Viņus informē par termiņiem, par viņu rīcībā esošajiem līdzekļiem, lai pildītu pienākumu iesniegt faktus, kas minēti Direktīvas 2011/95/ES 4. pantā, kā arī par pieteikuma skaidras vai netiešas atsaukšanas sekām. Minēto informāciju sniedz savlaicīgi, lai nodrošinātu, ka viņi spēj izmantot tiesības, kas garantētas šajā direktīvā, un izpildīt pienākumus, kas izklāstīti 13. pantā;
- b) iesniedzot savu lietu kompetentajām iestādēm, viņi saņem tulka pakalpojumus, kad vien tas nepieciešams. Dalībvalstis uzskata par vajadzīgu sniegt minētos pakalpojumus vismaz tādā gadījumā, ja pieteikuma iesniedzēju paredzēts intervēt, kā tas minēts 14. līdz 17. pantā un 34. pantā, un atbilstīga saziņa nevar tikt nodrošināta bez šādiem pakalpojumiem. Tādā gadījumā un citos gadījumos, kad kompetentās iestādes izsauc pieteikuma iesniedzēju, minētie pakalpojumi tiek apmaksāti no valsts līdzekļiem;
- c) viņiem neliedz iespēju sazināties ar UNHCR vai ar jebkuru citu organizāciju, kas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem sniedz juridiskus padomus vai citas konsultācijas pieteikuma iesniedzējiem;

- d) viņiem un attiecīgā gadījumā viņu juridiskajiem konsultantiem vai citiem padomdevējiem saskaņā ar 23. panta 1. punktu ir piekļuve informācijai, kas minēta 10. panta 3. punkta b) apakšpunktā, un informācijai, kuru sniedz 10. panta 3. punkta d) apakšpunktā minētie eksperti, ja atbildīgā iestāde ir ņēmusi vērā minēto informāciju, lai pieņemtu lēmumu par viņu pieteikumu;
- e) viņiem savlaicīgi paziņo, kāds ir atbildīgās iestādes lēmums par viņu pieteikumu. Ja juridiskais konsultants vai cits padomdevējs juridiski pārstāv pieteikuma iesniedzēju, dalībvalsts var izvēlēties paziņot par lēmumu viņam, nevis pieteikuma iesniedzējam;
- f) viņus informē par atbildīgās iestādes lēmumu valodā, ko viņi saprot vai ko ir pamats uzskatīt par viņiem saprotamu, ja viņiem nepalīdz vai viņus nepārstāv juridiskais konsultants vai cits padomdevējs. Sniegtajā informācijā ietver informāciju par to, kā apstrīdēt negatīvu lēmumu saskaņā ar 11. panta 2. punktu.

2. Attiecībā uz procedūrām, kas paredzētas V nodaļā, dalībvalstis nodrošina, ka visi pieteikuma iesniedzēji saņem garantijas, kas ir līdzvērtīgas tām, kuras minētas 1. punkta b) līdz e) apakšpunktā.

13. pants

Pieteikuma iesniedzēju pienākumi

1. Dalībvalstis pieteikuma iesniedzējiem uzliek par pienākumu sadarboties ar kompetentajām iestādēm, lai tās varētu noskaidrot viņu identitāti un citus elementus, kas minēti Direktīvas 2011/95/ES 4. panta 2. punktā. Dalībvalstis var noteikt pieteikuma iesniedzējiem citus pienākumus sadarboties ar kompetentajām iestādēm, ciktāl šādi pienākumi ir nepieciešami, lai izskatītu pieteikumu.
2. Jo īpaši dalībvalstis var paredzēt, ka:
- a) pieteikuma iesniedzējiem jāziņo kompetentajām iestādēm vai jāierodas tur personiski, vai nu bez kavēšanās, vai noteiktajā laikā;
- b) pieteikuma iesniedzējiem jāiesniedz to īpašumā esošie dokumenti, kas attiecas uz pieteikuma izskatīšanu, piemēram, pase;
- c) pieteikuma iesniedzējiem jāinformē kompetentās iestādes par viņu pašreizējo dzīvesvietu vai adresi un par šīs dzīvesvietas vai adreses maiņu cik ātri vien iespējams. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikuma iesniedzējam jebkurš paziņojums

jāpieņem pēdējā dzīvesvietā vai adresē, ko viņš attiecīgi ir norādījis;

- d) kompetentās iestādes var pārmeklēt pieteikuma iesniedzēju un priekšmetus, kas atrodas pie viņa. Neskarot jebkādu pārmeklēšanu, ko veic drošības apsvērumu dēļ, pieteikuma iesniedzēja pārmeklēšanu saskaņā ar šo direktīvu veic tā paša dzimuma persona, pilnā mērā ievērojot cilvēka cieņas un fiziskās un psiholoģiskās neaizskaramības principus;
- e) kompetentās iestādes var nofotografēt pieteikuma iesniedzēju; un
- f) kompetentās iestādes var ierakstīt pieteikuma iesniedzēja mutiskās liecības, ar noteikumu, ka viņš ir iepriekš par to informēts.

14. pants

Personiskā intervija

1. Pirms atbildīgā iestāde pieņem lēmumu, pieteikuma iesniedzējam dod iespēju tikt personiski intervētam par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko veic persona, kura saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kompetenta veikt šādu interviju. Personiskās intervijas par starptautiskās aizsardzības pieteikuma būtību veic atbildīgās iestādes darbinieki. Šī daļa neskar 42. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

Ja tas, ka starptautiskajai aizsardzībai vienlaikus piesakās liels skaits trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, atbildīgajai iestādei dara par praktiski neiespējamu veikt savlaicīgas intervijas par katra pieteikumu būtību, dalībvalstis var paredzēt, ka citas iestādes darbinieki uz laiku iesaistās šādu interviju veikšanā. Šādos gadījumos minētās citas iestādes darbinieki iepriekš saņem attiecīgo apmācību, kurā ietver Regulas (ES) Nr. 439/2010 6. panta 4. punkta a) līdz e) apakšpunktā uzskaitītos elementus. Personas, kuras saskaņā ar šo direktīvu veic pieteikuma iesniedzēju personiskās intervijas, ir arī apguvušas vispārīgas zināšanas par problēmām, kas varētu negatīvi ietekmēt pieteikuma iesniedzēja spēju sniegt interviju – piemēram, pazīmes, ka pieteikuma iesniedzējs agrāk varētu būt bijis pakļauts spīdzināšanai.

Ja persona ir iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu savu apgādājamo vārdā, katram apgādājamam pieaugušajam tiek dota iespēja tikt personiski intervētam.

Dalībvalstis valsts tiesību aktos var noteikt gadījumus, kad nepilngadīgajam tiek dota iespēja tikt personiski intervētam.

2. Personisko interviju par pieteikuma būtību var neveikt, ja:

- a) atbildīgā iestāde var pieņemt pozitīvu lēmumu attiecībā uz bēgļa statusu, pamatojoties uz pieejamajiem pierādījumiem; vai
- b) atbildīgā iestāde uzskata, ka pieteikuma iesniedzēja stāvoklis nav piemērots tam, lai viņu intervētu, vai viņu nav iespējams intervēt sakarā ar pastāvīgiem apstākļiem, ko viņš nekontrolē. Šādu gadījumā atbildīgā iestāde konsultējas ar medicīnas speciālistu, lai noteiktu, vai stāvoklis, kas padara pieteikuma iesniedzēju par nepiemērotu intervijas sniegšanai vai nespējīgu sniegt interviju, ir īslaicīgs vai ilgstošs.

Ja personiska intervija saskaņā ar b) apakšpunktu netiek veikta vai, attiecīgā gadījumā, ar apgādājamo, tiek veikti atbilstīgi pasākumi, lai ļautu pieteikuma iesniedzējam vai apgādājamajam iesniegt turpmāku informāciju.

3. Personiskās intervijas neveikšana saskaņā ar šo pantu nekavē atbildīgo iestādi pieņemt lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

4. Personiskās intervijas neveikšana saskaņā ar 2. punkta b) apakšpunktu neietekmē nelabvēlīgi atbildīgās iestādes lēmumu.

5. Neatkarīgi no 28. panta 1. punkta dalībvalstis, pieņemot lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu, var ņemt vērā faktu, ka pieteikuma iesniedzējs neieradās uz personisko interviju, ja vien viņam nebija svarīgi neierašanās iemesli.

15. pants

Prasības attiecībā uz personisko interviju

1. Personiskā intervija parasti notiek bez ģimenes locekļu klātbūtnes, ja vien atbildīgā iestāde neuzskata, ka atbilstīgai izskatīšanai ir nepieciešama citu ģimenes locekļu klātbūtne.

2. Personiskā intervija notiek apstākļos, kas nodrošina atbilstīgu konfidencialitāti.

3. Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka personiskās intervijas tiek veiktas tādos apstākļos, kas ļauj pieteikuma iesniedzējiem sniegt vispusīgu savu pieteikumu pamatojumu. Šajā aspektā dalībvalstis:

- a) nodrošina, ka persona, kas veic interviju, ir kompetenta, lai ņemtu vērā personiskos un vispārējos apstākļus, kas saistīti ar pieteikumu, tostarp pieteikuma iesniedzēja kultūras izcelsmi, dzimumu, seksuālo orientāciju, dzimumidentitāti vai neaizsargātību;

- b) ja vien iespējams, nodrošina, ka pieteikuma iesniedzēju intervē tā paša dzimuma persona, ja pieteikuma iesniedzējs to pieprasa, ja vien atbildīgajai iestādei ir pamats uzskatīt, ka šāda pieprasījuma iemesli nav saistīti ar grūtībām, kuru dēļ pieteikuma iesniedzējs nevarētu saprotami izklāstīt sava pieteikuma iemeslus;

- c) izvēlas tulku, kas spēj nodrošināt atbilstīgu saziņu starp pieteikuma iesniedzēju un personu, kas veic interviju. Saziņa notiek valodā, kurai priekšroku dod pieteikuma iesniedzējs, ja vien nepastāv kāda cita valoda, kuru viņš saprot un kurā viņš ir spējīgs skaidri sazināties. Ja vien iespējams, dalībvalstis nodrošina tā paša dzimuma tulku, ja pieteikuma iesniedzējs to pieprasa, ja vien atbildīgajai iestādei ir pamats uzskatīt, ka šāda pieprasījuma iemesli nav saistīti ar grūtībām, kuru dēļ pieteikuma iesniedzējs nevarētu saprotami izklāstīt sava pieteikuma iemeslus;

- d) nodrošina, ka persona, kas veic interviju par starptautiskās aizsardzības pieteikuma būtību, nav militārajā vai tiesībsardzības formas tērpā;

- e) nodrošina, ka intervijas ar nepilngadīgajiem notiek bērniem piemērotā veidā.

4. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus par trešo personu klātbūtni personiskajā intervijā.

16. pants

Personiskās intervijas saturs

Veicot personisku interviju par starptautiskās aizsardzības pieteikuma būtību, atbildīgā iestāde nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam ir dota pienācīga iespēja izklāstīt elementus, kas vajadzīgi, lai saskaņā ar Direktīvas 2011/95/ES 4. pantu pēc iespējas pilnīgāk pamatotu pieteikumu. Tas ietver iespēju sniegt paskaidrojumu par iespējami trūkstošiem elementiem un/vai jebkādam neatbilstībām vai pretrunām pieteikuma iesniedzēja apgalvojumos.

17. pants

Personiskās intervijas ierakstīšana un ziņojums par to

1. Dalībvalstis nodrošina, ka par katru personisko interviju tiek sagatavots vai nu visaptverošs un ar faktiem pamatots ziņojums, kurā ietilpst visi būtiskie elementi, vai protokols.

2. Dalībvalstis var nodrošināt personiskās intervijas audio vai audiovizuālo ierakstīšanu. Ja tiek veikta šāda ierakstīšana, dalībvalstis nodrošina, ka ieraksts vai tā protokols ir pieejams saistībā ar pieteikuma iesniedzēja lietu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam personiskās intervijas beigās vai noteiktā laikposmā līdz atbildīgās iestādes lēmuma pieņemšanai ir iespēja mutiski un/vai rakstiski izteikt piezīmes un/vai sniegt precizējumus attiecībā uz jebkādiem kļūdainiem tulkojumiem vai pārpratumiem ziņojumā vai protokolā. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējs ir pilnībā informēts par ziņojuma saturu vai protokola būtiskajiem elementiem, vajadzības gadījumā ar tulka palīdzību. Dalībvalstis tad prasa pieteikuma iesniedzējam apstiprināt, ka ziņojuma vai protokola saturs pareizi atspoguļo interviju.

Ja personiskā intervija ir ierakstīta saskaņā ar 2. punktu un ieraksts ir pieļaujams kā pierādījums V nodaļā minētajās pārsūdzības procedūrās, dalībvalstīm nav jāprasa pieteikuma iesniedzējam apstiprināt, ka ziņojuma vai protokola saturs pareizi atspoguļo interviju. Neskarot 16. pantu, ja dalībvalstīs personisko interviju gan protokolē, gan ieraksta, dalībvalstīm nav jāļauj pieteikuma iesniedzējam izteikt piezīmes un/vai sniegt precizējumus par protokolu.

4. Ja pieteikuma iesniedzējs atsakās apstiprināt to, ka ziņojuma vai protokola saturs pareizi atspoguļo personisko interviju, viņa atsacīšanās iemeslus ieraksta pieteikuma iesniedzēja lietā.

Šāda atteikšanās nekavē atbildīgo iestādi pieņemt lēmumu par pieteikumu.

5. Pieteikuma iesniedzējiem un to juridiskajiem konsultantiem vai citiem padomdevējiem, kā noteikts 23. pantā, ir piekļuve ziņojumam vai protokolam un attiecīgā gadījumā ierakstam, pirms atbildīgā iestāde pieņem lēmumu.

Ja dalībvalstīs personisko interviju gan protokolē, gan ieraksta, dalībvalstīm nav jānodrošina ieraksta pieejamība III nodaļā minētajās pirmās instances procedūrās. Šādos gadījumos ieraksta pieejamību tās tomēr nodrošina V nodaļā minētajās pārsūdzības procedūrās.

Neskarot šā panta 3. punktu, ja pieteikumu izskata saskaņā ar 31. panta 8. punktu, dalībvalstis var paredzēt, ka piekļuvi ziņojumam vai protokolam, un vajadzības gadījumā ierakstam piešķir tajā pašā laikā, kad tiek pieņemts lēmums.

18. pants

Medicīniskā pārbaude

1. Ja atbildīgā iestāde uzskata, ka tas ir būtiski, lai izvērtētu starptautiskās aizsardzības pieteikumu saskaņā ar Direktīvas

2011/95/ES 4. pantu, dalībvalstis ar pieteikuma iesniedzēja piekrišanu organizē pieteikuma iesniedzēja medicīnisko pārbaudi attiecībā uz pazīmēm, kas varētu norādīt uz agrāk veiktu vajāšanu vai nodarītu smagu kaitējumu. Dalībvalstis var arī paredzēt, ka pieteikuma iesniedzējs pats organizē šādu medicīnisko pārbaudi.

Pirmajā daļā minētās medicīniskās pārbaudes veic kvalificēti medicīnas speciālisti, un pārbaudžu rezultātus pēc iespējas drīz iesniedz atbildīgajai iestādei. Dalībvalstis var noteikt tos medicīnas speciālistus, kuri drīkst veikt šādas medicīniskās pārbaudes. Pieteikuma iesniedzēja atteikšanās iziet šādu medicīnisko pārbaudi neliedz atbildīgajai iestādei pieņemt lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

Medicīniskās pārbaudes, ko veic saskaņā ar šo punktu, apmaksā no valsts līdzekļiem.

2. Ja medicīniskā pārbaude saskaņā ar 1. punktu netiek veikta, dalībvalstis informē pieteikuma iesniedzējus par to, ka viņi pēc savas iniciatīvas un uz sava rēķina var organizēt medicīnisko pārbaudi attiecībā uz pazīmēm, kas varētu norādīt uz agrāk veiktu vajāšanu vai nodarītu smagu kaitējumu.

3. Atbildīgā iestāde 1. un 2. punktā minēto medicīnisko pārbaudžu rezultātus izvērtē kopā ar pārējiem pieteikuma elementiem.

19. pants

Bezmaksas juridiskās un procesuālās informācijas sniegšana procedūrās pirmajā instancē

1. III nodaļā paredzētajās pirmās instances procedūrās dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējiem pēc pieprasījuma un bez maksas tiek sniegta juridiskā un procesuālā informācija, tostarp vismaz informācija par procedūru, ņemot vērā pieteikuma iesniedzēja konkrētos apstākļus. Negatīva lēmuma gadījumā par pieteikumu pirmajā instancē dalībvalstis pieteikumu iesniedzējiem pēc pieprasījuma sniedz arī informāciju – papildus tai, ko sniedz saskaņā ar 11. panta 2. punktu un 12. panta 1. punkta f) apakšpunktu –, lai precīzi izklāstītu šāda lēmuma iemeslus un skaidrotu, kā to var apstrīdēt.

2. Bez maksas juridiskās un procesuālās informācijas sniegšanai piemēro 21. pantā paredzētos nosacījumus.

20. pants

Bezmaksas juridiskā palīdzība un pārstāvība pārsūdzības procedūrās

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pēc pieprasījuma tiek garantēta bezmaksas juridiskā palīdzība un pārstāvība pārsūdzības procedūrās, kas paredzētas V nodaļā. Tas ietver vismaz vajadzīgo procesuālo dokumentu sagatavošanu un piedalīšanos pirmās instances tiesas uzklaušīšanā pieteikuma iesniedzēja vārdā.

2. Dalībvalstis var sniegt arī bezmaksas juridisko palīdzību un/vai pārstāvību procedūrās pirmajā instancē, kas paredzētas III nodaļā. Šādos gadījumos 19. pantu nepiemēro.

3. Dalībvalstis var paredzēt, ka šo bezmaksas juridisko palīdzību un pārstāvību nepiešķir, ja tiesa vai cita kompetentā iestāde uzskata, ka pieteikuma iesniedzēja pārsūdzībai nav reālu izredžu gūt panākumus.

Ja lēmumu nepiešķirt šajā punktā paredzēto bezmaksas juridisko palīdzību un pārstāvību pieņem iestāde, kas nav tiesa, dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, lai minēto lēmumu pārsūdzētu tiesā.

Piemērojot šo punktu, dalībvalstis nodrošina, ka juridiskā palīdzība un pārstāvība netiek patvaļīgi ierobežota un pieteikuma iesniedzēja efektīva pieeja tiesu iestādēm netiek traucēta.

4. Bezmaksas juridiskajai palīdzībai un pārstāvībai piemēro 21. pantā paredzētos nosacījumus.

21. pants

Nosacījumi bezmaksas juridiskās un procesuālās informācijas un bezmaksas juridiskās palīdzības un pārstāvības sniegšanai

1. Dalībvalstis var paredzēt, ka 19. pantā minēto bezmaksas juridisko un procesuālo informāciju sniedz nevalstiskās organizācijas vai valdības iestāžu vai specializētu valsts dienestu amatpersonas.

Direktīvas 20. pantā minēto bezmaksas juridisko palīdzību un pārstāvību šādas personas sniedz tā, kā tas tiek pieļauts vai atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka 19. pantā minētā bezmaksas juridiskā un procesuālā informācija un 20. pantā minētā bezmaksas juridiskā palīdzība un pārstāvība tiek sniegta:

a) tikai tiem, kuriem nav pietiekamu līdzekļu; un/vai

b) tikai izmantojot pakalpojumus, ko sniedz juridiskie konsultanti vai citi padomdevēji, kas ir īpaši norādīti valsts tiesību aktos, lai palīdzētu pieteikuma iesniedzējiem un lai viņus pārstāvētu;

Dalībvalstis var paredzēt, ka 20. pantā minētā bezmaksas juridiskā palīdzība un pārstāvība tiek piešķirta tikai saistībā ar tām pārsūdzības procedūrām, kas notiek pirmās instances tiesā saskaņā ar V nodaļu, un nevienā turpmākā pārsūdzībā vai pārskatīšanā, kuru paredz valsts tiesību akti, tostarp atkārtotu pārsūdzības izskatīšanu vai pārskatīšanu.

Dalībvalstis var paredzēt arī to, ka 20. pantā minēto bezmaksas juridisko palīdzību un pārstāvību nepiešķir pieteikuma iesniedzējiem, kuri vairs neatrodas to teritorijā, piemērojot 41. panta 2. punkta c) apakšpunktu.

3. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus attiecībā uz 19. pantā minētās bezmaksas juridiskās un procesuālās informācijas un 20. pantā minētās bezmaksas juridiskās palīdzības un pārstāvības pieprasījumu iesniegšanu un izskatīšanu.

4. Dalībvalstis arī var:

a) noteikt finansiālus ierobežojumus un/vai termiņus attiecībā uz 19. pantā minētās bezmaksas juridiskās un procesuālās informācijas un 20. pantā minētās bezmaksas juridiskās palīdzības un pārstāvības sniegšanu, ar noteikumu, ka šādi ierobežojumi patvaļīgi neierobežo piekļuvi juridiskās un procesuālās informācijas sniegšanai un juridiskajai palīdzībai un pārstāvībai;

b) paredzēt, ka attiecībā uz maksām un citiem izdevumiem pieteikuma iesniedzējiem nepiemēro labvēlīgākus nosacījumus kā tos, ko parasti piemēro dalībvalstu valstspiederīgajiem jautājumos saistībā ar juridisko palīdzību.

5. Dalībvalstis var pieprasīt, lai tām pilnībā vai daļēji atmaksā jebkurus piešķirtos izdevumus, ja un kad pieteikuma iesniedzēja finansiālais stāvoklis ir ievērojami uzlabojies vai ja lēmums piešķirt šādus izdevumus tika pieņemts, pamatojoties uz pieteikuma iesniedzēja sniegtu nepatiesu informāciju.

22. pants

Tiesības uz juridisko palīdzību un pārstāvību visos procedūras posmos

1. Pieteikuma iesniedzējiem dod iespēju uz sava rēķina efektīvi konsultēties ar juridisko konsultantu vai citu padomdevēju, kuru pieļauj vai atļauj valsts tiesību akti, par jautājumiem, kas saistīti ar to starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, visos procedūras posmos, tostarp pēc negatīva lēmuma.

2. Dalībvalstis var atļaut nevalstiskajām organizācijām saskaņā ar valsts tiesību aktiem sniegt pieteikuma iesniedzējiem juridisko palīdzību un/vai pārstāvību procedūrās, kas paredzētas III un V nodaļā.

23. pants

Juridiskās palīdzības un pārstāvības kompetence

1. Dalībvalstis nodrošina, ka juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, kuru kā tādu pieļauj vai atļauj valsts tiesību akti un kurš sniedz palīdzību vai pārstāv pieteikuma iesniedzēju saskaņā ar valsts tiesību aktu noteikumiem, var piekļūt informācijai pieteikuma iesniedzēja lietā, uz kuras pamata ir pieņemts lēmums vai tiks pieņemts lēmums.

Dalībvalstis var izdarīt izņēmumu gadījumā, ja šādas informācijas vai avotu atklāšana varētu kaitēt valsts drošībai, to organizāciju vai personu drošībai, kas sniedz informāciju, vai to personu drošībai, uz ko informācija attiecas, vai ja varētu tikt kompromitētas izmeklēšanas intereses saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ko veic dalībvalstu kompetentās iestādes, vai dalībvalstu starptautiskās attiecības. Šādos gadījumos dalībvalstis:

- a) V nodaļā minētajām iestādēm nodrošina piekļuvi šādai informācijai vai avotiem; un
- b) valsts tiesību aktos paredz procedūras, ar ko garantē, ka tiek ievērotas pieteikuma iesniedzēja tiesības uz aizstāvību.

Attiecībā uz b) apakšpunktu piekļuvi šādai informācijai vai avotiem dalībvalstis var jo īpaši piešķirt juridiskajam konsultantam vai citam padomdevējam, kas ir izgājis drošības pārbaudi, ciktāl informācija ir saistīta ar pieteikuma izskatīšanu vai lēmuma pieņemšanu par starptautiskās aizsardzības atņemšanu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, kas sniedz palīdzību vai pārstāv pieteikuma iesniedzēju, var piekļūt slēgtajām zonām, piemēram, aizturēšanas vietām un tranzīta zonām, lai varētu konsultēt minēto pieteikuma iesniedzēju saskaņā ar Direktīvas 2013/33/ES 10. panta 4. punktu un 18. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu.

3. Dalībvalstis atļauj pieteikuma iesniedzējam ierasties uz personisko interviju kopā ar juridisko konsultantu vai citu padomdevēju, kuru kā tādu atļauj vai pieļauj valsts tiesību akti.

Dalībvalstis var noteikt, ka juridiskais konsultants vai cits padomdevējs personiskajā intervijā var iesaistīties tikai tās noslēgumā.

4. Neskarot šo pantu vai 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu, dalībvalstis var paredzēt noteikumus attiecībā uz juridisko konsultantu vai citu padomdevēju klātbūtni visās procedūras intervijās.

Dalībvalstis var pieprasīt pieteikuma iesniedzēja klātbūtni personiskajā intervijā, pat ja viņu saskaņā ar valsts tiesību aktu noteikumiem pārstāv juridiskais konsultants vai padomdevējs, un var pieprasīt, lai pieteikuma iesniedzējs personīgi atbild uz uzdotajiem jautājumiem.

Neskarot 25. panta 1. punkta b) apakšpunktu, juridiskā konsultanta vai cita padomdevēja neesamība neliedz atbildīgajai iestādei veikt personisku interviju ar pieteikuma iesniedzēju.

24. pants

Pieteikuma iesniedzēji, kuriem vajadzīgas īpašas procesuālās garantijas

1. Dalībvalstis saprātīgā laikposmā pēc tam, kad ir sagatavots starptautiskās aizsardzības pieteikums, izvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tāds, kuram ir vajadzīgas īpašas procesuālās garantijas.

2. Šā panta 1. punktā minētā izvērtēšana var tikt iekļauta pastāvošajās valsts procedūrās un/vai Direktīvas 2013/33/ES 22. pantā minētajā izvērtēšanā, un tā nav jāveic kā administratīva procedūra.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka, ja pieteikuma iesniedzēji ir atzīti par pieteikuma iesniedzējiem, kam vajadzīgas īpašas procesuālās garantijas, viņi saņem pienācīgu atbalstu, lai visas patvēruma procedūras laikā viņi varētu izmantot tiesības un pildīt pienākumus, kas paredzēti šajā direktīvā.

Ja šādu pienācīgu atbalstu nevar sniegt saistībā ar 31. panta 8. punktā un 43. pantā minētajām procedūrām, jo īpaši tad, ja dalībvalstis uzskata, ka pieteikuma iesniedzējam spīdzināšanas, izvarošanas vai cita veida nopietnas psiholoģiskas, fiziskas vai seksuālas vardarbības dēļ ir vajadzīgas īpašas procesuālās garantijas, dalībvalstis nepiemēro vai pārtrauc piemērot 31. panta 8. punktu un 43. pantu. Ja pieteikuma iesniedzējiem, uz kuriem saskaņā ar šo daļu nevar attiecināt 31. panta 8. punktu un 43. pantu, dalībvalstis piemēro 46. panta 6. punktu, tās nodrošina vismaz 46. panta 7. punktā paredzētās garantijas.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka vajadzība pēc īpašām procesuālām garantijām saskaņā ar šo direktīvu tiek apmierināta arī tad, ja tā tiek konstatēta vēlākā procedūras posmā, un šādā gadījumā procedūra nav noteikti jāsaīs no jauna.

25. pants

Garantijas nepilngadīgajiem bez pavadības

1. Ņemot vērā visas procedūras, kas paredzētas šajā direktīvā, un neskarot 14. līdz 17. panta noteikumus, dalībvalstis:

a) cik ātri vien iespējams veic pasākumus, lai nodrošinātu, ka pārstāvis pārstāv un sniedz palīdzību nepilngadīgajam bez pavadības, lai dotu viņam iespēju izmantot tiesības un ievērot pienākumus, kas paredzēti šajā direktīvā. Nepilngadīgo bez pavadības nekavējoties informē par pārstāvja iecelšanu. Pārstāvis savus pienākumus veic saskaņā ar bērna interesēm, un šajā nolūkā viņam ir vajadzīgās zināšanas un pieredze. Persona, kas darbojas kā pārstāvis, tiek mainīta tikai tad, kad tas ir nepieciešams. Organizācijas vai indivīdi, kuru intereses ir vai varētu būt pretrunā nepilngadīgā bez pavadības interesēm, nav tiesīgi kļūt par pārstāvjiem. Pārstāvis var arī būt pārstāvis, kas minēts Direktīvā 2013/33/ES;

b) nodrošina, ka pārstāvim tiek sniegta iespēja informēt nepilngadīgo bez pavadības par personiskās intervijas nozīmi un iespējamām sekām un, vajadzības gadījumā, informēt par to, kā sagatavoties personiskajai intervijai. Dalībvalstis nodrošina, ka pārstāvis un/vai juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, kura kā tādu pieļauj vai atļauj valsts tiesību akti, piedalās minētajā intervijā un viņam ir iespēja uzdot jautājumus vai sniegt komentārus, ciktāl to atļauj persona, kas veic interviju.

Dalībvalstis var pieprasīt nepilngadīgā bez pavadības klātbūtni personiskajā intervijā, pat ja ir ieradies pārstāvis.

2. Dalībvalstis var atturēties no pārstāvja iecelšanas, ja nepilngadīgais bez pavadības visticamāk, sasniegs 18 gadu vecumu, pirms tiek pieņemts lēmums pirmajā instancē.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka:

a) gadījumā, ja nepilngadīgajam bez pavadības ir personiskā intervija par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kā minēts 14. līdz 17. pantā un 34. pantā, minēto interviju veic persona, kam ir nepieciešamās zināšanas par nepilngadīgo īpašajām vajadzībām;

b) amatpersona, kam ir nepieciešamās zināšanas par nepilngadīgo īpašajām vajadzībām, sagatavo atbildīgās iestādes lēmumu par nepilngadīgā bez pavadības pieteikumu.

4. Nepilngadīgajiem bez pavadības un to pārstāvjiem bez maksas nodrošina juridisko un procesuālo informāciju, kā

minēts 19. pantā, arī attiecībā uz procedūrām saistībā ar IV nodaļā paredzēto starptautiskās aizsardzības atņemšanu.

5. Dalībvalstis var izmantot medicīnisko pārbaudi, lai noteiktu nepilngadīgo bez pavadības vecumu saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikuma izvērtēšanu, ja pēc vispārīgiem apgalvojumiem vai citām attiecīgām pazīmēm dalībvalstīm ir šaubas par pieteikuma iesniedzēja vecumu. Ja pēc tam dalībvalstis joprojām šaubās par pieteikuma iesniedzēja vecumu, tās pieņem, ka pieteikuma iesniedzējs ir nepilngadīgs.

Visas medicīniskās pārbaudes veic, pilnībā ievērojot personas cieņu un ar vismazāk invazīviem paņēmieniem, un pārbaudes veic kvalificēti medicīnas speciālisti, nodrošinot, lai pārbaūžu rezultāti būtu pēc iespējas uzticamāki.

Ja tiek izmantotas medicīniskās pārbaudes, dalībvalstis nodrošina, ka:

a) nepilngadīgie bez pavadības tiek informēti pirms to starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas un tādā valodā, kuru viņi saprot vai kuru ir pamats uzskatīt par viņiem saprotamu, par iespēju, ka viņu vecums var tikt noteikts medicīniskajā pārbaudē. Tas ietver informāciju par pārbaudes metodi un iespējamo medicīniskās pārbaudes rezultātu ietekmi uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kā arī par sekām, kas varētu rasties, ja nepilngadīgais bez pavadības atsakās no medicīniskās pārbaudes;

b) nepilngadīgie bez pavadības un/vai to pārstāvji piekrīt, ka tiek veikta medicīniskā pārbaude, lai noteiktu attiecīgo nepilngadīgo vecumu; un

c) lēmumu noraidīt tāda nepilngadīgā bez pavadības starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas atteicies no medicīniskās pārbaudes, nebalsta tikai uz minēto atteikšanos.

Fakts, ka nepilngadīgais bez pavadības ir atteicies no medicīniskās pārbaudes, nekavē atbildīgo iestādi pieņemt lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

6. Īstenojot šo direktīvu, dalībvalstīm vispirms jāņem vērā bērna intereses.

Ja dalībvalstis patvēruma procedūras laikā personu identificē kā nepilngadīgo bez pavadības, tās var:

a) piemērot vai turpināt piemērot 31. panta 8. punktu tikai tad, ja:

i) pieteikuma iesniedzējs nāk no valsts, kura atbilst kritērijiem, lai to uzskatītu par drošu izcelsmes valsti šīs direktīvas nozīmē; vai

- ii) pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas nav nepieņemams saskaņā ar 40. panta 5. punktu; vai
- iii) nopietnu iemeslu dēļ var uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs dalībvalstī apdraud valsts drošību vai sabiedrisko kārtību, vai pieteikuma iesniedzējs saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir bijis izraidīts no valsts nopietnu sabiedriskās drošības vai sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ;
- b) piemērot vai turpināt piemērot 43. pantu saskaņā ar Direktīvas 2013/33/ES 8. līdz 11. pantu tikai tad, ja:
- i) pieteikuma iesniedzējs nāk no valsts, kura atbilst kritērijiem, lai to uzskatītu par drošu izcelsmes valsti šīs direktīvas nozīmē; vai
- ii) pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis turpmāku pieteikumu; vai
- iii) nopietnu iemeslu dēļ var uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs dalībvalstī apdraud valsts drošību vai sabiedrisko kārtību, vai pieteikuma iesniedzējs saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir bijis izraidīts no valsts nopietnu sabiedriskās drošības vai sabiedriskās kārtības apsvērumu dēļ; vai
- iv) ir pamatots iemesls uzskatīt, ka valsts, kas nav dalībvalsts, pieteikuma iesniedzējam ir droša trešā valsts saskaņā ar 38. pantu; vai
- v) pieteikuma iesniedzējs ir maldinājis iestādes, iesniedzot viltotus dokumentus; vai
- vi) pieteikuma iesniedzējs ļaunprātīgi ir iznīcinājis vai izmetis personu apliecinošu vai ceļošanas dokumentu, kas būtu palīdzējis noteikt viņa identitāti vai valstspiederību.
- Šā apakšpunkta v) un vi) punktu dalībvalstis var piemērot tikai atsevišķos gadījumos, ja ir nopietns pamats uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs cenšas slēpt būtiskus elementus, kuru dēļ varētu pieņemt viņam nelabvēlīgu lēmumu, un ar noteikumu, ka pieteikuma iesniedzējam – ņemot vērā nepilngadīgo bez pavadības īpašās procesuālās vajadzības – ir dotas visas iespējas pamatoti izklāstīt v) un vi) punktā minēto darbību iemeslus, tostarp konsultējoties ar savu pārstāvi;
- c) uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punkta c) apakšpunktu, ja valsti, kas nav dalībvalsts, uzskata par pieteikuma iesniedzējam drošu trešo valsti saskaņā ar 38. pantu – ar noteikumu, ka tas ir nepilngadīgā interesēs;

- d) piemērot 20. panta 3. punktā minēto procedūru, ja nepilngadīgā pārstāvim saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir juridiskā kvalifikācija.

Neskarot 41. pantu, dalībvalstis, nepilngadīgajiem bez pavadības piemērojot 46. panta 6. punktu, visos gadījumos nodrošina vismaz 46. panta 7. punktā paredzētās garantijas.

26. pants

Aizturēšana

1. Dalībvalstis neaiztur personu tikai tāpēc, ka viņa ir pieteikuma iesniedzējs. Aizturēšanas pamatojums un nosacījumi, un aizturētajiem pieteikuma iesniedzējiem pieejamās garantijas ir saskaņā ar Direktīvu 2013/33/ES.

2. Ja pieteikuma iesniedzējs tiek aizturēts, dalībvalstis nodrošina, ka pastāv iespēja paātrināti veikt izskatīšanu tiesā saskaņā ar Direktīvu 2013/33/ES.

27. pants

Procedūra pieteikuma atsaukšanas gadījumā

1. Ciktāl dalībvalstis paredz pieteikuma skaidras atsaukšanas iespēju saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kad pieteikuma iesniedzējs skaidri atsauc savu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt pieteikuma izskatīšanu, vai noraidīt pieteikumu.

2. Dalībvalstis var arī pieņemt lēmumu, ka atbildīgā iestāde var nolemt pārtraukt izskatīšanu bez lēmuma pieņemšanas. Minētajā gadījumā dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde izdara par to ierakstu pieteikuma iesniedzēja lietā.

28. pants

Procedūra pieteikuma netiešas atsaukšanas vai atteikšanās gadījumā

1. Ja pastāv vērā ņemams iemesls uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava pieteikuma, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt izskatīšanu, vai noraidīt pieteikumu, ar noteikumu, ka atbildīgā iestāde uzskata pieteikumu par nepamatotu, pamatojoties uz tā būtības atbilstīgu izskatīšanu saskaņā ar Direktīvas 2011/95/ES 4. pantu.

Dalībvalstis var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava starptautiskās aizsardzības pieteikuma, ja ir jo īpaši noskaidrots, ka:

- a) viņš nav atbildējis uz prasību sniegt informāciju, kas ir būtiska viņa pieteikumam saistībā ar Direktīvas 2011/95/ES 4. pantu, vai nav ieradies uz personisko interviju, kā paredzēts šīs direktīvas 14. līdz 17. pantā, ja vien pieteikuma iesniedzējs savlaicīgi pierāda, ka nav izpildījis šīs prasības no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ;

b) viņš ir aizbēdzis vai bez atļaujas atstājis vietu, kur dzīvoja vai tika turēts, saprātīgā laikā neinformējot par to atbildīgo iestādi, vai viņš savlaicīgi nav izpildījis ziņošanas pienākumu vai citas saistības sniegt informāciju, ja vien pieteikuma iesniedzējs pierāda, ka tas noticis no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ.

Lai īstenotu šos noteikumus, dalībvalstis var noteikt termiņus vai izstrādāt pamatnostādnes.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējam, kas atkal piesakās atbildīgajā iestādē pēc tam, kad ir pieņemts lēmums pārtraukt izskatīšanu, kā minēts šā panta 1. punktā, ir tiesības pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, vai iesniegt jaunu pieteikumu, kuram nepiemēro 40. un 41. pantā minēto procedūru.

Dalībvalstis var paredzēt termiņu – vismaz deviņus mēnešus –, pēc kura pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu vairs nevar atsākt, vai jauno pieteikumu var uzvert kā turpmāku pieteikumu un piemērot tam 40. un 41. pantā minēto procedūru. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanu var atsākt tikai vienu reizi.

Dalībvalstis nodrošina, ka šāda persona netiek pārvietota pretēji neizraidīšanas principam.

Dalībvalstis var ļaut atbildīgai iestādei atsākt izskatīšanu tajā posmā, kad tā tika pārtraukta.

3. Šis pants neskar Regulu (ES) Nr. 604/2013.

29. pants

UNHCR loma

1. Dalībvalstis ļauj UNHCR:

- a) piekļūt pieteikuma iesniedzējiem, tostarp tiem, kas ir aizturēti, atrodas pie robežas un tranzīta zonās;
- b) piekļūt informācijai par individuāliem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, procedūras gaitu un pieņemtajiem lēmumiem, ar noteikumu, ka pieteikuma iesniedzējs tam piekrīt;
- c) veicot uzraudzības pienākumus saskaņā ar Ženēvas konvencijas 35. pantu, paust savus uzskatus jebkurai kompetentajai iestādei par individuāliem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem jebkurā procedūras posmā.

2. Šā panta 1. punkts attiecas arī uz organizāciju, kas darbojas attiecīgās dalībvalsts teritorijā UNHCR vārdā saskaņā ar vienošanos ar minēto dalībvalsti.

30. pants

Informācijas vākšana par individuāliem gadījumiem

Lai izskatītu individuālus gadījumus, dalībvalstis:

- a) neatklāj informāciju par individuāliem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem vai faktu, ka pieteikums ir ticis sagatavots, iespējamiem vajātājiem vai personām, kas nodarījušas smagu kaitējumu;
- b) neiegūst informāciju no iespējamiem vajātājiem vai personām, kas nodarījušas smagu kaitējumu tādā veidā, lai šādas personas tiktu tieši informētas par faktu, ka konkrētais pieteikuma iesniedzējs ir sagatavojis pieteikumu, kā arī, ja šādi tiktu kaitēts pieteikuma iesniedzēja vai viņa apgādājamo fiziskajai veselībai vai to viņa ģimenes locekļu brīvībai un drošībai, kas joprojām dzīvo izcelsmes valstī.

III NODAĻA

PIRMĀS INSTANCES PROCEDŪRAS

I SADAĻA

31. pants

Izskatīšanas procedūra

1. Dalībvalstis apstrādā starptautiskās aizsardzības pieteikumus izskatīšanas procedūrā saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka izskatīšanas procedūra tiek pabeigta, cik ātri vien iespējams, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izvērtēšanu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka izskatīšanas procedūra tiek pabeigta sešos mēnešos pēc pieteikuma iesniegšanas.

Ja uz pieteikumu attiecas Regulā (ES) Nr. 604/2013 izklāstītā procedūra, sešu mēnešu termiņš sākas no brīža, kad par tā izvērtēšanu atbildīgā dalībvalsts ir noteikta saskaņā ar minēto regulu, pieteikuma iesniedzējs atrodas minētās dalībvalsts teritorijā un kompetentā iestāde par viņu ir uzņēmusies atbildību.

Dalībvalstis var pagarināt šajā punktā noteikto sešu mēnešu termiņu vēl uz laikposmu, kas nepārsniedz deviņus mēnešus, ja:

- a) ir iesaistīti sarežģīti faktiski un/vai juridiski jautājumi;

b) uz starptautisko aizsardzību vienlaikus pretendē liels skaits trešo valstu valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kas praksē ļoti lielā mērā apgrūrina procedūras pabeigšanu sešu mēnešu termiņā;

c) kavēšanos var nepārprotami saistīt ar to, ka pieteikuma iesniedzējs nav ievērojis savus pienākumus saskaņā ar 13. pantu.

Izņēmuma kārtā dalībvalstis pienācīgi pamatotos apstākļos var pārsniegt šajā punktā noteiktos termiņus par ilgākais trim mēnešiem, ja tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu starptautiskās aizsardzības pieteikuma atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.

4. Neskarot Direktīvas 2011/95/ES 13. un 18. pantu, dalībvalstis var atlikt izskatīšanas procedūras pabeigšanu, ja paredzams, ka atbildīgā iestāde nevarēs pieņemt lēmumu 3. punktā noteiktajos termiņos, jo izcelsmes valstī ir neskaidrs stāvoklis, kas varētu būt īslaicīgs. Šādā gadījumā dalībvalstis:

a) vismaz reizi sešos mēnešos veic pārbaudes par stāvokli minētajā izcelsmes valstī;

b) savlaicīgi informē attiecīgos pieteikuma iesniedzējus par atlikšanas iemesliem;

c) savlaicīgi informē Komisiju par procedūru atlikšanu attiecībā uz minēto izcelsmes valsti.

5. Jebkurā gadījumā dalībvalstis pabeidz izskatīšanas procedūru ilgākais divdesmit vienā mēnesī no pieteikuma iesniegšanas.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja lēmumu nevar pieņemt sešos mēnešos, attiecīgais pieteikuma iesniedzējs tiek:

a) informēts par aizkavēšanos; un

b) pēc viņa pieprasījuma saņem informāciju par kavējuma iemesliem un laikposmu, kurā gaidāms lēmums par viņa pieteikumu.

7. Dalībvalstis var noteikt prioritātes starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanai saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas noteiktas II nodaļā, jo īpaši:

a) ja pieteikums šķiet pienācīgi pamatots;

b) ja pieteikuma iesniedzējs ir neaizsargāts Direktīvas 2013/33/ES 22. panta nozīmē vai viņam ir nepieciešamas īpašas procesuālās garantijas, jo īpaši nepilngadīgajiem bez pavadības.

8. Dalībvalstis var paredzēt, ka izvērtēšanas procedūra saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tiek paātrināta un/vai veikta pie robežas vai tranzīta zonās saskaņā ar 43. pantu, ja:

a) pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot savu pieteikumu un izklāstot faktus, ir norādījis tikai tos jautājumus, kas nav svarīgi izvērtēšanā par to, vai viņu var kvalificēt kā bēgli vai kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES; vai

b) pieteikuma iesniedzējs ir no drošas izcelsmes valsts šīs direktīvas nozīmē; vai

c) pieteikuma iesniedzējs ir maldinājis iestādes, iesniedzot nepatiesu informāciju vai dokumentus vai neiesniedzot atbilstīgu informāciju vai dokumentus saistībā ar savu identitāti un/vai valstspiederību, kas varētu negatīvi ietekmēt lēmumu; vai

d) pastāv iespējamība, ka pieteikuma iesniedzējs ļaunprātīgi ir iznīcinājis vai izmetis personu apliecinošu dokumentu vai ceļošanas dokumentu, kas būtu palīdzējis noteikt viņa identitāti vai valstspiederību; vai

e) pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis nepārprotami nekonsekventu un pretrunīgu, nepārprotami nepatiesu vai acīmredzami neticamu informāciju, kas ir pretrunā pietiekami pārbaudītai izcelsmes valsts informācijai, tādējādi padarot viņa prasību nepārliciecināšu saistībā ar to, vai viņš ir kvalificējams kā alternatīvās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES; vai

f) pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas nav nepieņemams saskaņā ar 40. panta 5. punktu; vai

g) pieteikuma iesniedzējs iesniedz pieteikumu galvenokārt tāpēc, lai kavētu vai izjauktu agrāka vai nenovēršama lēmuma spēkā stāšanos, kā rezultātā tiktu īstenota viņa pārvietošana; vai

h) pieteikuma iesniedzējs nelikumīgi ieceļojis dalībvalsts teritorijā vai nelikumīgi paildzinājis savu uzturēšanos un bez vērā ņemama iemesla nav sevi stādījis priekšā iestādēm vai nav sagatavojis starptautiskās aizsardzības pieteikumu cik ātri vien iespējams, ņemot vērā viņa ieceļošanas apstākļus; vai

i) pieteikuma iesniedzējs atsakās izpildīt pienākumu nodot savu pirkstu nospiedumus saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 603/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par pirkstu nospiedumu salīdzināšanas sistēmas *Eurodac* izveidi, lai efektīvi piemērotu Regulu (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, un par dalībvalstu tiesībaizsardzības iestāžu pieprasījumiem veikt salīdzināšanu ar *Eurodac* un Eiropola datiem tiesībaizsardzības nolūkos⁽¹⁾; vai

j) pieteikuma iesniedzēju nopietnu iemeslu dēļ var uzskatīt par draudu dalībvalsts valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, vai pieteikuma iesniedzējs ir bijis izraidīts sabiedriskās drošības vai kārtības iemeslu dēļ saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

9. Dalībvalstis nosaka termiņus lēmuma pieņemšanai procedūrā pirmajā instancē saskaņā ar 8. punktu. Minētie termiņi ir saprātīgi.

Neskarot 3. līdz 5. punktu, dalībvalstis var pārsniegt minētos termiņus, ja tas ir nepieciešams, lai nodrošinātu starptautiskās aizsardzības pieteikuma atbilstīgu un pilnīgu izvērtēšanu.

32. pants

Nepamatoti pieteikumi

1. Neskarot 27. pantu, dalībvalstis var uzskatīt pieteikumu par nepamatotu tikai tad, ja gadījumā, ja atbildīgā iestāde ir noteikusi, ka pieteikuma iesniedzējs nav tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES.

2. Nepamatotu pieteikumu gadījumos, uz kuriem attiecas jebkurš no apstākļiem, kas minēti 31. panta 8. punktā, dalībvalstis var arī uzskatīt pieteikumu par acīmredzami nepamatotu, ja tas ir noteikts kā tāds valsts tiesību aktos.

II SADAĻA

33. pants

Nepieņemami pieteikumi

1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013, dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES, ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

a) cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību;

b) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzēja pirmo patvēruma valsti saskaņā ar 35. pantu;

c) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzējam drošu trešo valsti saskaņā ar 38. pantu;

d) pieteikums ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi Direktīvai 2011/95/ES, vai tādus nav iesniedzis pieteikuma iesniedzējs; vai

e) pieteikuma iesniedzēja apgādājamaais iesniedz pieteikumu pēc tam, kad viņš saskaņā ar 7. panta 2. punktu piekrita, ka viņa lieta ir daļa no pieteikuma, kas iesniegts viņa vārdā, un nav faktu, kas saistīti ar apgādājamā situāciju un kas attaisno atsevišķu pieteikumu.

34. pants

Īpašie noteikumi intervijai par pieņemamību

1. Pirms atbildīgā iestāde pieņem lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību, dalībvalstis ļauj pieteikuma iesniedzējiem paust savus uzskatus par 33. pantā minēto pamatojumu piemērošanu viņu konkrētajiem apstākļiem. Šim nolūkam dalībvalstis veic personisku interviju par pieteikuma pieņemamību. Dalībvalstis var pieļaut izņēmumus tikai saskaņā ar 42. pantu turpmāka pieteikuma gadījumā.

Šis punkts neskar šīs direktīvas 4. panta 2. punkta a) apakšpunktu un Regulas (ES) Nr. 604/2013 5. pantu.

2. Dalībvalstis var paredzēt, ka personisko interviju par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību veic iestāžu, kas nav atbildīgā iestāde, darbinieki. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka šādi darbinieki iepriekš saņem nepieciešamo pamatapmācību, jo īpaši attiecībā uz starptautiskajām cilvēktiesībām, Savienības *acquis* patvēruma jomā un intervēšanas metodēm.

III SADAĻA

35. pants

Pirmās patvēruma valsts koncepcija

Valsts var tikt uzskatīta par pirmo patvēruma valsti konkrētam pieteikuma iesniedzējam, ja:

⁽¹⁾ Skatīt šā Oficiālā Vēstneša 1. lpp.

a) viņš minētajā valstī ir ticis atzīts par bēgli un viņš joprojām var gūt labumu no minētās aizsardzības; vai

b) viņš bauda citādu pietiekamu aizsardzību minētajā valstī, tostarp priekšrocības no neizraidīšanas principa,

ar noteikumu, ka viņš tiks atpakaļuzņemts minētajā valstī.

Piemērojot pirmās patvēruma valsts koncepciju konkrētiem pieteikuma iesniedzēja apstākļiem, dalībvalstis var ņemt vērā 38. panta 1. punktu. Pieteikuma iesniedzējam ļauj apstrīdēt pirmās patvēruma valsts koncepcijas piemērošanu viņa konkrētajiem apstākļiem.

36. pants

Drošas izcelsmes valsts koncepcija

1. Trešā valsts, kas norādīta kā droša izcelsmes valsts saskaņā ar šo direktīvu, var pēc individuālas pieteikuma izskatīšanas tikt uzskatīta par drošu izcelsmes valsti konkrētajam pieteikuma iesniedzējam tikai tad, ja:

a) viņam ir minētās valsts valstspiederība; vai

b) viņš ir bezvalstnieks un pirms tam bija pastāvīgi dzīvojis minētajā valstī;

un viņš nav iesniedzis nekādu nopietnu pamatojumu, lai uzskatītu, ka valsts nav droša izcelsmes valsts viņa konkrētajos apstākļos un saistībā ar viņa kvalificēšanu kā bēgli vai kā personu, kurai ir tiesības uz alternatīvo aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES.

2. Dalībvalstis valsts tiesību aktos paredz turpmākus noteikumus un kārtību drošas izcelsmes valsts koncepcijas piemērošanai.

37. pants

Trešo valstu norādīšana par drošām izcelsmes valstīm saskaņā ar valsts tiesību aktiem

1. Dalībvalstis var saglabāt vai ieviest tiesību aktus, kas ļauj saskaņā ar I pielikumu norādīt drošas izcelsmes valstis, lai izskatītu starptautiskās aizsardzības pieteikumus.

2. Dalībvalstis regulāri pārskata situāciju trešās valstīs, kas saskaņā ar šo pantu ir norādītas kā drošas izcelsmes valstis.

3. Vērtējums par to, vai valsts ir droša izcelsmes valsts saskaņā ar šo pantu, balstās uz dažādiem informācijas avotiem, tostarp jo īpaši informāciju no citām dalībvalstīm, EPAB, UNHCR, Eiropas Padomes un citām atbilstīgām starptautiskajām organizācijām.

4. Dalībvalstis paziņo Komisijai par valstīm, kas ir norādītas kā drošas izcelsmes valstis saskaņā ar šo pantu.

38. pants

Drošas trešās valsts koncepcija

1. Dalībvalstis var piemērot drošas trešās valsts koncepciju tikai tad, ja kompetentās iestādes ir pārliecinātas, ka personai, kas lūdz starptautisko aizsardzību, attiecīgajā trešā valstī piemēros šādus principus:

a) dzīvība un brīvība netiek pakļauta briesmām, pamatojoties uz rasi, reliģiju, tautību, piederību konkrētai sociālajai grupai vai politisko uzskatu dēļ;

b) nepastāv smaga kaitējuma risks, kā definēts Direktīvā 2011/95/ES;

c) tiek ievērots neizraidīšanas princips saskaņā ar Ženēvas konvenciju;

d) tiek ievērots aizliegums viņu pārvietot, pārkāpjot tiesības netikt pakļautam spīdzināšanai un cietsirdīgai, necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei, kā noteikts starptautiskajos tiesību aktos; un

e) pastāv iespēja pieprasīt bēgļa statusu un, ja viņš tiek atzīts par bēgli, saņemt aizsardzību saskaņā ar Ženēvas konvenciju.

2. Drošas trešās valsts koncepcijas piemērošanā ievēro noteikumus, kas noteikti valsts tiesību aktos, tostarp:

a) noteikumus, kas pieprasa saistību starp pieteikuma iesniedzēju un attiecīgo trešo valsti, uz kā pamata minētajai personai pamatoti doties uz minēto valsti;

b) noteikumus par metodoloģiju, ar kuras palīdzību kompetentās iestādes pārliecinās, ka drošas trešās valsts koncepcija var tikt piemērota konkrētai valstij vai konkrētam pieteikuma iesniedzējam. Šāda metodoloģija katrā konkrētā gadījumā ietver apsvērumus par valsts drošību konkrētam pieteikuma iesniedzējam un/vai valsts norādi par valstīm, kas parasti tiek uzskatītas par drošām;

c) noteikumus saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem, kas ļauj veikt individuālu izvērtēšanu par to, vai attiecīgā trešā valsts ir droša konkrētajam pieteikuma iesniedzējam, un kas ļauj pieteikuma iesniedzējam vismaz apstrīdēt drošas trešās valsts koncepcijas piemērošanu, pamatojoties uz to, ka trešā valsts nav droša viņa konkrētajos apstākļos. Pieteikuma iesniedzējam ļauj arī apstrīdēt to, ka starp viņu un trešo valsti pastāv saistība saskaņā ar a) apakšpunktu.

3. Īstenojot lēmumu, kas balstīts vienīgi uz šo pantu, dalībvalstis:

- a) informē par to pieteikuma iesniedzēju; un
- b) izsniedz viņam dokumentu, informējot trešās valsts iestādes minētās valsts valodā, ka pieteikums nav ticis izskatīts pēc tā būtības.

4. Ja trešā valsts neļauj pieteikuma iesniedzējam ieceļot tās teritorijā, dalībvalstis nodrošina, ka piekļuve procedūrai tiek sniegta saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

5. Dalībvalstis periodiski informē Komisiju par valstīm, kurām šī koncepcija tiek piemērota saskaņā ar šā panta noteikumiem.

39. pants

Drošas Eiropas trešās valsts koncepcija

1. Dalībvalstis var paredzēt, ka nekāda vai nepilnīga starptautiskās aizsardzības pieteikuma un pieteikuma iesniedzēja drošības izvērtēšana viņa konkrētajos apstākļos, kā norādīts II nodaļā, nenotiek gadījumos, kad kompetentā iestāde pamatojoties uz faktiem ir noteikusi, ka pieteikuma iesniedzējs vēlas ieceļot vai ir nelegāli ieceļojis dalībvalsts teritorijā no drošas trešās valsts saskaņā ar 2. punktu.

2. Trešā valsts var tikt uzskatīta par drošu trešo valsti 1. punkta piemērošanas nolūkā, ja:

- a) tā ir ratificējusi un ievēro Ženēvas konvencijas noteikumus bez jebkādiem ģeogrāfiskiem ierobežojumiem;
- b) tajā pastāv patvēruma procedūra, kas noteikta tiesību aktos; un
- c) tā ir ratificējusi Eiropas konvenciju par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību un ievēro tās noteikumus, tostarp standartus attiecībā uz efektīvu tiesisko aizsardzību

3. Pieteikuma iesniedzējam ir atļauts apstrīdēt drošas Eiropas trešās valsts koncepcijas piemērošanu, pamatojoties uz to, ka attiecīgā trešā valsts nav droša viņa konkrētajos apstākļos.

4. Attiecīgās dalībvalstis valsts tiesību aktos nosaka kārtību, lai īstenotu 1. punkta noteikumus un to lēmumu sekas, kuri pieņemti, ievērojot minētos noteikumus, saskaņā ar neizraidīšanas principu, tostarp paredzot izņēmumus no šā panta piemērošanas humanitāru vai politisku iemeslu vai starptautisko publisko tiesību dēļ.

5. Īstenojot lēmumu, kas balstīts tikai uz šo pantu, attiecīgās dalībvalstis:

- a) informē par to pieteikuma iesniedzēju; un
- b) izsniedz viņam dokumentu, informējot trešās valsts iestādes minētās valsts valodā, ka pieteikums nav ticis izvērtēts pēc tā būtības.

6. Ja droša trešā valsts neuzņem atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, dalībvalstis nodrošina, ka piekļuve procedūrai tiek nodrošināta saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

7. Dalībvalstis periodiski informē Komisiju par valstīm, kurām šī koncepcija tiek piemērota saskaņā ar šo pantu.

IV SADAĻA

40. pants

Turpmāks pieteikums

1. Ja persona, kas ir pieteikusies uz starptautisko aizsardzību dalībvalstī, sniedz papildu paziņojumus vai turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī, minētā dalībvalsts pārbauda šos turpmākos paziņojumus vai turpmākā pieteikuma elementus saskaņā ar iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu vai saskaņā ar tāda lēmuma izskatīšanu, kas atrodas pārskatīšanas vai pārsūdzības procesā, ciktāl kompetentās iestādes var ņemt vērā un apsvērt visus elementus, kas ir pamatā turpmākajiem paziņojumiem vai turpmākajam pieteikumam.

2. Lai pieņemtu lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, turpmākais starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek vispirms pakļauts sākotnējai izskatīšanai attiecībā uz to, vai ir konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas attiecas uz pārbaudi, vai viņš ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES.

3. Ja sākotnējā izskatīšanā, kas minēta 2. punktā, tiek konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES, pieteikumu turpina izskatīt saskaņā ar II nodaļu. Dalībvalstis var paredzēt arī citus iemeslus, kuru dēļ turpināt izskatīt turpmāku pieteikumu.

4. Dalībvalstis var paredzēt, ka pieteikumu turpinās izskatīt tikai tad, ja attiecīgais pieteikuma iesniedzējs iepriekšējā procedūrā nevarēja, nebūdamas pie tā vainīgs, izvērtēt situācijas, kas aprakstītas šā panta 2. un 3. punktā, jo īpaši izmantojot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 46. pantu.

5. Ja turpmāku pieteikumu tālāk neizskata saskaņā ar šo pantu, to uzskata par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu.

6. Procedūru, kas minēta šajā pantā, var arī piemērot gadījumā, ja:

a) apgādājamaais iesniedz pieteikumu pēc tam, kad viņš saskaņā ar 7. panta 2. punktu ir piekritis, ka viņa lieta ir daļa no pieteikuma, kas iesniegts viņa vārdā; un/vai

b) neprecēts nepilngadīgais iesniedz pieteikumu pēc tam, kad pieteikums ir iesniegts tās vārdā saskaņā ar 7. panta 5. punkta c) apakšpunktu.

Minētajos gadījumos sākotnējā izskatīšana, kas minēta 2. punktā, sastāvēs no izvērtēšanas par to, vai pastāv fakti saistībā ar apgādājamā vai neprecēta nepilngadīgā situāciju, kas pamato atsevišķu pieteikumu.

7. Ja persona, attiecībā uz kuru ir jāizpilda pārsūtīšanas lēmums saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013 iesniedz papildu paziņojumus vai turpmāku pieteikumu nosūtītajā dalībvalstī, minētos paziņojumus vai turpmākos pieteikumus izvērtē atbilstīgā dalībvalsts, kā definēts minētajā regulā, saskaņā ar šo direktīvu.

41. pants

Izņēmumi attiecībā uz tiesībām palikt turpmāku pieteikumu gadījumā

1. Dalībvalsts var pieļaut izņēmumu attiecībā uz tiesībām palikt teritorijā, ja persona:

a) ir iesniegusi pirmo turpmāko pieteikumu, kas netiek tālāk izvērtēts saskaņā ar 40. panta 5. punktu, galvenokārt tāpēc, lai kavētu vai izjauktu tāda lēmuma izpildi, kā rezultātā nekavējoties tiktu īstenota viņa pārvietošana izvērtētās dalībvalsts; vai

b) iesniedz citu turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī pēc galīgā lēmuma uzskatīt pirmo turpmāko pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 40. panta 5. punktu vai pēc galīgā lēmuma noraidīt minēto pieteikumu kā nepamatotu.

Dalībvalsts var pieļaut šādu izņēmumu tikai tad, ja atbildīgā iestāde uzskata, ka atgriešanas lēmuma rezultāts nebūs tieša vai netieša izraidīšana, pārkāpjot minētās dalībvalsts starptautiskās un Savienībā noteiktās saistības.

2. Šā panta 1. punktā minētajos gadījumos dalībvalsts var arī:

a) atkāpties no termiņiem, kas parasti ir piemērojami paātrinātās procedūrās, saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ja izskatīšanas procedūra tiek paātrināta saskaņā ar 31. panta 8. punkta g) apakšpunktu;

b) atkāpties no termiņiem, kas parasti ir piemērojami pieņemamības procedūrām, kuras paredzētas 33. un 34. pantā, saskaņā ar valsts tiesību aktiem; un/vai

c) atkāpties no 46. panta 8. punkta.

42. pants

Procedūras noteikumi

1. Dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzēji, kuru pieteikumi ir pakļauti sākotnējai izskatīšanai saskaņā ar 40. pantu, izmanto garantijas, kas paredzētas 12. panta 1. punktā.

2. Dalībvalsts var noteikt valsts tiesību aktos noteikumus par sākotnējo izskatīšanu saskaņā ar 40. pantu. Minētie noteikumi *inter alia* var:

a) uzlikt pienākumu pieteikuma iesniedzējam norādīt faktus un pierādījumus, kas pamato jauno procedūru;

b) ļaut veikt sākotnējo izskatīšanu, pamatojoties tikai uz rakstiskajiem iesniegumiem, bez personiskās intervijas, izņemot 40. panta 6. punktā norādītos gadījumus.

Minētie noteikumi nepadara neiespējamu pieteikuma iesniedzēju piekļuvi jaunai procedūrai, tāpat arī tie nav par iemeslu šādas piekļuves atcelšanai vai tās ievērojamai ierobežošanai.

3. Dalībvalsts nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējs ir atbilstīgi informēts par sākotnējās izskatīšanas rezultātiem un, ja pieteikums netiks tālāk izvērtēts, par iemesliem, kāpēc tā notiek, un iespējām pārsūdzēt lēmumu vai pieprasīt tā pārskatīšanu.

V SADAĻA

43. pants

Robežprocedūras

1. Dalībvalsts var nodrošināt procedūras saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, lai pieņemtu lēmumu pie dalībvalsts robežas vai tranzīta zonā par:

a) to pieteikumu pieņemamību saskaņā ar 33. pantu, kas sagatavoti šādās vietās; un/vai

- b) pieteikumu būtību, ja tiek piemērota 31. panta 8. punktā minētā procedūra.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka lēmums saistībā ar 1. punktā paredzētajām procedūrām tiek pieņemts saprātīgā laikā. Ja lēmums nav pieņemts četrās nedēļās, pieteikuma iesniedzējam tiek atļauts ieceļot dalībvalsts teritorijā, lai viņa pieteikums tiktu izskatīts saskaņā ar citiem šīs direktīvas noteikumiem.

3. Ja ierodas liels skaits trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kas iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumus pie robežas vai tranzīta zonā, un tas 1. punkta noteikumu piemērošanu praksē padara neiespējamu, minētās procedūras var arī tikt piemērotas, ja un kamēr šie trešās valsts valstspiederīgie vai bezvalstnieki ir izmitināti vietās, kas atrodas netālu no robežas vai tranzīta zonas.

IV NODAĻA

STARPTAUTISKĀS AIZSARDZĪBAS ATŅĒMŠANAS PROCEDŪRAS

44. pants

Starptautiskās aizsardzības atņemšana

Dalībvalstis nodrošina, ka izvērtēšanu, lai konkrētai personai atņemtu starptautisko aizsardzību, var uzsākt, ja tiek konstatēti jauni elementi vai atklājas fakti, kas norāda, ka pastāv iemesli, lai atkārtoti izskatītu viņa starptautiskās aizsardzības pamatotību.

45. pants

Procedūras noteikumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, ja kompetentā iestāde apsver iespēju atņemt starptautisko aizsardzību trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam saskaņā ar Direktīvas 2011/95/ES 14. vai 19. pantu, attiecīgā persona saņem šādas garantijas:

- a) tikt informētai rakstiski, ka kompetentā iestāde atkārtoti izskata viņa kā starptautiskās aizsardzības saņēmēja atbilstību, kā arī par šādas atkārtotas izskatīšanas iemesliem; un
- b) saņemt iespēju sniegt pamatojumu par to, kāpēc viņa starptautisko aizsardzību nevajadzētu atņemt, personiskajā intervijā saskaņā ar 12. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 14. līdz 17. pantu, vai iesniedzot rakstisku paziņojumu.

2. Turklāt dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar 1. punktā noteikto procedūru:

- a) kompetentā iestāde var iegūt precīzu un atjauninātu informāciju no dažādiem avotiem, piemēram, vajadzības

gadījumā, informāciju no EPAB un UNHCR, attiecībā uz vispārējo situāciju, kas valda attiecīgo personu izcelsmes valstīs; un

- b) ja informācija par individuālu gadījumu tiek iegūta, lai atkārtoti izskatītu starptautisko aizsardzību, tā tiek iegūta no vajātājiem vai smaga kaitējuma nodarītājiem tādā veidā, ka šādas personas nesaņem tiešu informāciju par faktu, ka attiecīgā persona ir starptautiskās aizsardzības saņēmējs, kura statuss ir pakļauts atkārtotai izskatīšanai, kā arī neradot kaitējumu personas vai viņas apgādājamo fiziskajai veselībai vai to viņas ģimenes locekļu brīvībai un drošībai, kas joprojām dzīvo izcelsmes valstī.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes lēmums atņemt starptautisko aizsardzību tiek sniegts rakstiski. Lēmumā tiek norādīts juridiskais un faktiskais pamatojums, un informāciju, kā apstrīdēt lēmumu, sniedz rakstiski.

4. Tiklīdz kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu atņemt starptautisko aizsardzību, vienlīdz ir piemērojams 20. pants, 22. pants, 23. panta 1. punkts un 29. pants.

5. Atkāpjoties no šā panta 1. līdz 4. punkta, dalībvalsts var pieņemt lēmumu, ka starptautiskā aizsardzība tiek zaudēta pēc likuma, ja starptautiskās aizsardzības saņēmējs ir nepārprotami atteicies no viņa atzīšanas par tādu. Dalībvalsts var paredzēt arī, ka starptautiskā aizsardzība tiek zaudēta pēc likuma, ja starptautiskās aizsardzības saņēmējs ir kļuvis par minētās dalībvalsts valstspiederīgo.

V NODAĻA

PĀRSŪDZĪBAS PROCEDŪRAS

46. pants

Tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējiem ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā saistībā ar:

- a) pieņemto lēmumu par to starptautiskās aizsardzības pieteikumu, tostarp lēmumu:

i) uzskatīt pieteikumu par nepamatotu attiecībā uz bēgļa un/vai alternatīvās aizsardzības statusu;

ii) uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punktu;

iii) kas pieņemts pie dalībvalsts robežas vai tranzīta zonās, kā izklāstīts 43. panta 1. punktā;

- iv) neveikt izvērtēšanu saskaņā ar 39. pantu;
- b) atteikumu atsākt pieteikuma izvērtēšanu pēc tās pārtraukšanas saskaņā ar 27. un 28. pantu;
- c) lēmumu atņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar 45. pantu.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka personām, ko atbildīgā iestāde ir atzinusi par tiesīgām saņemt alternatīvo aizsardzību, ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 1. punktu, saistībā ar lēmumu atzīt pieteikumu par nepamatotu attiecībā uz bēgļa statusu.
- Neskarot 1. punkta c) apakšpunktu, ja dalībvalsts piešķirtais alternatīvās aizsardzības statuss sniedz tādas pašas tiesības un priekšrocības kā bēgļa statuss saskaņā ar Savienības un valstu tiesību aktiem, minētā dalībvalsts var uzskatīt, ka lēmuma atzīt pieteikumu par nepamatotu attiecībā uz bēgļa statusu pārsūdzēšana ir nepieņemama, pamatojoties uz to, ka pieteikuma iesniedzējs nav pietiekami ieinteresēts procedūru turpināšanā.
3. Lai izpildītu 1. punkta prasības, dalībvalstis nodrošina, ka ar efektīvu tiesisko aizsardzību ir nodrošināta faktiskā un juridiskā pamatojuma pilnīga un *ex nunc* pārbaude, tostarp attiecīgā gadījumā pārbaude par starptautiskās aizsardzības nepieciešamību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES, vismaz attiecībā uz pārsūdzības procedūrām pirmās instances tiesā.
4. Dalībvalstis paredz saprātīgus termiņus un citus nepieciešamus noteikumus, lai pieteikuma iesniedzējs varētu izmantot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 1. punktu. Termiņi nav tādi, kas šādu izmantošanu darītu neiespējamu vai pārmērīgi apgrūtinātu.
- Dalībvalstis var arī paredzēt to lēmumu *ex officio* pārskatīšanu, kas pieņemti saskaņā ar 43. pantu.
5. Neskarot 6. punktu, dalībvalstis ļauj pieteikuma iesniedzējiem palikt teritorijā līdz termiņam, kurā beidzas viņu iespēja izmantot tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību, un, ja šādas tiesības ir izmantotas noteiktajā termiņā – līdz tiesiskās aizsardzības iznākumam.
6. Ja ir pieņemts lēmums:
- a) uzskatīt pieteikumu par acīmredzami nepamatotu saskaņā ar 32. panta 2. punktu vai nepamatotu pēc izvērtēšanas saskaņā ar 31. panta 8. punktu, izņemot gadījumus, kad šie lēmumi ir balstīti uz 31. panta 8. punkta h) apakšpunktā minētajiem apstākļiem;
- b) uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punkta a), b) vai d) apakšpunktu;
- c) noraidīt pieteikuma iesniedzēja lietas izskatīšanas atsākšanu pēc tam, kad tā bijusi pārtraukta saskaņā ar 28. pantu; vai
- d) pieteikumu neizvērtēt vai neizvērtēt pilnīgi saskaņā ar 39. pantu,
- tiesai pēc pieteikuma iesniedzēja pieprasījuma vai *ex officio* ir tiesības lemt, vai pieteikuma iesniedzējs var palikt dalībvalsts teritorijā, ja šāda lēmuma rezultātā tiek izbeigtas pieteikuma iesniedzēja tiesības palikt dalībvalstī un ja šādos gadījumos tiesības palikt dalībvalstī līdz tiesiskās aizsardzības iznākumam nav paredzētas valsts tiesību aktos.
7. Šā panta 6. punktu piemēro tikai 43. pantā minētajām procedūrām ar noteikumu, ka:
- a) pieteikuma iesniedzējam ir nodrošināta nepieciešamā mutiskā tulkošana, juridiskā palīdzība un vismaz nedēļa laika, lai sagatavotu pieprasījumu un tiesai iesniegtu argumentus par labu tam, lai viņam tiktu piešķirtas tiesības palikt teritorijā līdz tiesiskās aizsardzības iznākumam; un
- b) saistībā ar 6. punktā minētā pieprasījuma izvērtēšanu tiesa izvērtē atbildīgās iestādes negatīvo lēmumu no faktiskā un juridiskā viedokļa.
- Ja nav izpildīti a) un b) apakšpunktā minētie nosacījumi, piemēro 5. punktu.
8. Dalībvalstis ļauj pieteikuma iesniedzējam palikt to teritorijā, kamēr līdz 6. un 7. punktā paredzētās procedūras iznākumam, lai izlemtu, vai pieteikuma iesniedzējs var vai nevar palikt to teritorijā.
9. Šā panta 5., 6. un 7. punkts neskar Regulas (ES) Nr. 604/2013 26. pantu.
10. Dalībvalstis var noteikt termiņus tiesai saskaņā ar 1. punktu, lai izvērtētu atbildīgās iestādes lēmumu.
11. Dalībvalstis var valsts tiesību aktos arī noteikt nosacījumus, saskaņā ar kuriem var pieņemt, ka pieteikuma iesniedzējs ir nepārprotami atsaucis vai atteicies no savas tiesiskās aizsardzības saskaņā ar 1. punktu, kā arī procedūras noteikumus, kas ir jāievēro.

VI NODAĻA

VISPĀRĒJI UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

47. pants

Apstrīdēšana, ko veic valsts iestādes

Šī direktīva neietekmē iespēju valsts iestādēm apstrīdēt administratīvos un/vai juridiskos lēmumus, kā paredzēts valsts tiesību aktos.

48. pants

Konfidencialitāte

Dalībvalstis nodrošina, ka iestādes, kas īsteno šo direktīvu, ievēro konfidencialitātes principu, kā tas noteikts valsts tiesību aktos, saistībā ar jebkuru informāciju, ko tās iegūst sava darba gaitā.

49. pants

Sadarbība

Katra dalībvalsts nozīmē valsts kontaktpunktu un paziņo tā adresi Komisijai. Komisija minēto informāciju paziņo pārējām dalībvalstīm.

Dalībvalstis kopā ar Komisiju veic visus piemērotos pasākumus, lai izveidotu tiešu sadarbību un informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm.

Ja tiek piemēroti 6. panta 5. punktā, 14. panta 1. punkta otrajā daļā un 31. panta 3. punkta b) apakšpunktā minētie pasākumi, dalībvalstis informē Komisiju tiklīdz vairs nepastāv iemesli minēto ārkārtas pasākumu piemērošanai un vismaz reizi gadā. Minētā informācija attiecīgā gadījumā ietver datus par to, cik procentiem no kopējā pieteikumu skaita, ko apstrādāja minētajā laikposmā, piemēroja atkāpes.

50. pants

Ziņojums

Ne vēlāk kā 2017. gada 20. jūlijā Komisija ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs un ierosina jebkādas grozījumus, kas ir nepieciešami. Dalībvalstis nosūta Komisijai visu informāciju, kas attiecas uz tās ziņojuma sagatavošanu. Pēc ziņojuma iesniegšanas Komisija ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs vismaz katru piekto gadu.

Pirmajā ziņojumā Komisija jo īpaši ziņo arī par 17. panta piemērošanu un dažādiem instrumentiem, ko izmanto saistībā ar ziņojuma sniegšanu par personisko interviju.

51. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 1. līdz 30. panta, 31. panta 1., 2. un 6. līdz 9. punkta, 32. līdz 46. panta, 49. un 50. panta un I pielikuma prasības vēlākais līdz 2015. gada 20. jūlijam. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto pasākumu tekstu.

2. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 31. panta 3., 4. un 5. punkta prasības līdz 2018. gada 20. jūlijam. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto pasākumu tekstu.

3. Kad dalībvalstis pieņem 1. un 2. punktā minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Tajos ietver arī paziņojumu, ka atsaucē spēkā esošos normatīvos un administratīvos aktos uz direktīvu, kas atcelta ar šo direktīvu, uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsaucē un kā formulējams minētais paziņojums.

4. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

52. pants

Pārejas noteikumi

Dalībvalstis piemēro normatīvos un administratīvos aktus, kas minēti 51. panta 1. punktā, starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas iesniegti, un procedūrām par starptautiskās aizsardzības atņemšanu, kas uzsāktas pēc 2015. gada 20. jūlija vai agrākā datumā. Pieteikumus, kas iesniegti pirms 2015. gada 20. jūlija, un procedūras par bēgļa statusa atņemšanu, kas uzsāktas pirms minētā datuma, reglamentē normatīvie un administratīvie akti, kas pieņemti saskaņā ar Direktīvu 2005/85/EK.

Starptautiskās aizsardzības pieteikumiem, kas iesniegti pēc 2018. gada 20. jūlija vai agrākā datumā, dalībvalstis piemēro 51. panta 2. punktā minētos normatīvos un administratīvos aktus. Pieteikumus, kas iesniegti pirms minētā datuma, reglamentē normatīvie un administratīvie akti saskaņā ar Direktīvu 2005/85/EK.

53. pants

Atcelšana

Direktīvu 2005/85/EK tām dalībvalstīm, kurām šī direktīva ir saistoša, atceļ no 2015. gada 21. jūlija, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņu II pielikuma B daļā minētās direktīvas transponēšanai valsts tiesību aktos.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu un lasa saskaņā ar atbilstības tabulu III pielikumā.

*54. pants***Stāšanās spēkā un piemērošana**

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šīs direktīvas 47. un 48. pantu piemēro no 2015. gada 21. jūlija.

*55. pants***Adresāti**

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Briselē, 2013. gada 26. jūnijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
A. SHATTER

I PIELIKUMS

Drošu izcelsmes valstu norādīšana 37. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā

Valsts tiek uzskatīta par drošu izcelsmes valsti, ja, pamatojoties uz tiesisko situāciju, tiesību aktu piemērošanu demokrātiskā sistēmā un uz vispārējiem politiskajiem apstākļiem, var pierādīt, ka kopumā un konsekventi nepastāv vajāšana, kā noteikts Direktīvas 2011/95/ES 9. pantā, spīdzināšana vai necilvēcīga vai pazemojoša izturēšanās vai sodīšana, kā arī nepastāv vardarbības draudi starptautiska vai iekšzemes bruņota konflikta situācijās.

Izdarot šādu vērtējumu, *inter alia* tiek ņemts vērā apjoms, kādā aizsardzību pret vajāšanu vai sliktu apiešanos nodrošina:

- a) attiecīgie valsts normatīvie akti un veids, kādā tos piemēro;
 - b) to tiesību un brīvību ievērošana, kas noteiktas Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijā un/vai Starptautiskajā paktā par civilajām un politiskajām tiesībām un/vai Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijā pret spīdzināšanu, jo īpaši tās tiesības, no kuru ievērošanas nevar atkāpties saskaņā ar minētās Eiropas konvencijas 15. panta 2. punktu;
 - c) neizraidīšanas principa ievērošana saskaņā ar Ženēvas konvenciju;
 - d) efektīva tiesiskās aizsardzības sistēma pret minēto tiesību un brīvību pārkāpšanu.
-

II PIELIKUMS

A DAĻA

Atceltā direktīva

(minēta 53. pantā)

Padomes Direktīva 2005/85/EK

(OV L 326, 13.12.2005., 13. lpp.)

B DAĻA

Termiņš transponēšanai valsts tiesību aktos

(minēts 51. pantā)

Direktīva	Termiņi transponēšanai
2005/85/EK	Pirmais termiņš: 2007. gada 1. decembris Otrais termiņš: 2008. gada 1. decembris

III PIELIKUMS

Atbilstības tabula

Direktīva 2005/85/EK	Šī direktīva
1. pants	1. pants
2. panta a) līdz c) punkts	2. panta a) līdz c) punkts
—	2. panta d) punkts
2. panta d) līdz f) punkts	2. panta e) līdz g) punkts
—	2. panta h) un i) punkts
2. panta g) punkts	2. panta j) punkts
—	2. panta k) un l) punkts
2. panta h) līdz k) punkts	2. panta m) līdz p) punkts
—	2. panta q) punkts
3. panta 1. un 2. punkts	3. panta 1. un 2. punkts
3. panta 3. punkts	—
3. panta 4. punkts	3. panta 3. punkts
4. panta 1. punkta pirmā daļa	4. panta 1. punkta pirmā daļa
4. panta 1. punkta otrā daļa	—
4. panta 2. punkta a) apakšpunkts	4. panta 2. punkta a) apakšpunkts
4. panta 2. punkta b) līdz d) apakšpunkts	—
4. panta 2. punkta e) apakšpunkts	4. panta 2. punkta b) apakšpunkts
4. panta 2. punkta f) apakšpunkts	—
—	4. panta 3. punkts
4. panta 3. punkts	4. panta 4. punkts
—	4. panta 5. punkts
5. pants	5. pants
6. panta 1. punkts	6. panta 1. punkts
—	6. panta 2. līdz 4. punkts
6. panta 2. un 3. punkts	7. panta 1. un 2. punkts
—	7. panta 3. punkts
—	7. panta 4. punkts
6. panta 4. punkts	7. panta 5. punkts
6. panta 5. punkts	—
—	8. pants
7. panta 1. un 2. punkts	9. panta 1. un 2. punkts

Direktīva 2005/85/EK	Šī direktīva
—	9. panta 3. punkts
8. panta 1. punkts	10. panta 1. punkts
—	10. panta 2. punkts
8. panta 2. punkta a) līdz c) apakšpunkts	10. panta 3. punkta a) līdz c) apakšpunkts
—	10. panta 3. punkta d) apakšpunkts
8. panta 3. un 4. punkts	10. panta 4. un 5. punkts
9. panta 1. punkts	11. panta 1. punkts
9. panta 2. punkta pirmā daļa	11. panta 2. punkta pirmā daļa
9. panta 2. punkta otrā daļa	—
9. panta 2. punkta trešā daļa	11. panta 2. punkta otrā daļa
9. panta 3. punkts	11. panta 3. punkts
10. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunkts	12. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunkts
—	12. panta 1. punkta d) apakšpunkts
10. panta 1. punkta d) un e) apakšpunkts	12. panta 1. punkta e) un f) apakšpunkts
10. panta 2. punkts	12. panta 2. punkts
11. pants	13. pants
12. panta 1. punkta pirmā daļa	14. panta 1. punkta pirmā daļa
12. panta 2. punkta otrā daļa	—
—	14. panta 1. punkta otrā un trešā daļa
12. panta 2. punkta trešā daļa	14. panta 1. punkta ceturtā daļa
12. panta 2. punkta a) apakšpunkts	14. panta 2. punkta a) apakšpunkts
12. panta 2. punkta b) apakšpunkts	—
12. panta 2. punkta c) apakšpunkts	—
12. panta 3. punkta pirmā daļa	14. panta 2. punkta b) apakšpunkts
12. panta 3. punkta otrā daļa	14. panta 2. punkta otrā daļa
12. panta 4. līdz 6. punkts	14. panta 3. līdz 5. punkts
13. panta 1. un 2. punkts	15. panta 1. un 2. punkts
13. panta 3. punkta a) apakšpunkts	15. panta 3. punkta a) apakšpunkts
—	15. panta 3. punkta b) apakšpunkts
13. panta 3. punkta b) apakšpunkts	15. panta 3. punkta c) apakšpunkts
—	15. panta 3. punkta d) apakšpunkts
—	15. panta 3. punkta e) apakšpunkts
13. panta 4. punkts	15. panta 4. punkts

Direktīva 2005/85/EK	Šī direktīva
13. panta 5. punkts	—
—	16. pants
14. pants	—
—	17. pants
—	18. pants
—	19. pants
15. panta 1. punkts	22. panta 1. punkts
15. panta 2. punkts	20. panta 1. punkts
—	20. panta 2. līdz 4. punkts
—	21. panta 1. punkts
15. panta 3. punkta a) apakšpunkts	—
15. panta 3. punkta b) un c) apakšpunkts	21. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkts
15. panta 3. punkta d) apakšpunkts	—
15. panta 3. punkta otrā daļa	—
15. panta 4. līdz 6. punkts	21. panta 3. līdz 5. punkts
—	22. panta 2. punkts
16. panta 1. punkta pirmā daļa	23. panta 1. punkta pirmā daļa
16. panta 1. punkta otrās daļas pirmais teikums	23. panta 1. punkta otrās daļas ievadvārdi
—	23. panta 1. punkta a) apakšpunkts
16. panta 1. punkta otrās daļas otrais teikums	23. panta 1. punkta b) apakšpunkts
16. panta 2. punkta pirmais teikums	23. panta 2. punkts
16. panta 2. punkta otrais teikums	—
—	23. panta 3. punkts
16. panta 3. punkts	23. panta 4. punkta pirmā daļa
16. panta 4. punkta pirmā daļa	—
16. panta 4. punkta otrā un trešā daļa	23. panta 4. punkta otrā un trešā daļa
—	24. pants
17. panta 1. punkts	25. panta 1. punkts
17. panta 2. punkta a) apakšpunkts	25. panta 2. punkts
17. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkts	—
17. panta 3. punkts	—
17. panta 4. punkts	25. panta 3. punkts
—	25. panta 4. punkts
17. panta 5. punkts	25. panta 5. punkts

Direktīva 2005/85/EK	Šī direktīva
—	25. panta 6. punkts
17. panta 6. punkts	25. panta 7. punkts
18. pants	26. pants
19. pants	27. pants
20. panta 1. un 2. punkts	28. panta 1. un 2. punkts
—	28. panta 3. punkts
21. pants	29. pants
22. pants	30. pants
23. panta 1. punkts	31. panta 1. punkts
23. panta 2. punkta pirmā daļa	31. panta 2. punkts
—	31. panta 3. punkts
—	31. panta 4. un 5. punkts
23. panta 2. punkta otrā daļa	31. panta 6. punkts
23. panta 3. punkts	—
—	31. panta 7. punkts
23. panta 4. punkta a) apakšpunkts	31. panta 8. punkta a) apakšpunkts
23. panta 4. punkta b) apakšpunkts	—
23. panta 4. punkta c) apakšpunkta i) punkts	31. panta 8. punkta b) apakšpunkts
23. panta 4. punkta c) apakšpunkta ii) punkts	—
23. panta 4. punkta d) apakšpunkts	31. panta 8. punkta c) apakšpunkts
23. panta 4. punkta e) apakšpunkts	—
23. panta 4. punkta f) apakšpunkts	31. panta 8. punkta d) apakšpunkts
23. panta 4. punkta g) apakšpunkts	31. panta 8. punkta e) apakšpunkts
—	31. panta 8. punkta f) apakšpunkts
23. panta 4. punkta h) un i) apakšpunkts	—
23. panta 4. punkta j) apakšpunkts	31. panta 8. punkta g) apakšpunkts
—	31. panta 8. punkta h) un i) apakšpunkts
23. panta 4. punkta k) un l) apakšpunkts	—
23. panta 4. punkta m) apakšpunkts	31. panta 8. punkta j) apakšpunkts
23. panta 4. punkta n) un o) apakšpunkts	—
—	31. panta 9. punkts
24. pants	—
25. pants	33. pants
25. panta 1. punkts	33. panta 1. punkts

Direktīva 2005/85/EK	Šī direktīva
25. panta 2. punkta a) līdz c) apakšpunkts	33. panta 2. punkta a) līdz c) apakšpunkts
25. panta 2. punkta d) un e) apakšpunkts	—
25. panta 2. punkta f) un g) apakšpunkts	33. panta 2. punkta d) un e) apakšpunkts
—	34. pants
26. pants	35. pants
27. panta 1. punkta a) apakšpunkts	38. panta 1. punkta a) apakšpunkts
—	38. panta 1. punkta b) apakšpunkts
27. panta 1. punkta b) līdz d) apakšpunkts	38. panta 1. punkta c) līdz e) apakšpunkts
27. panta 2. līdz 5. punkts	38. panta 2. līdz 5. punkts
28. pants	32. pants
29. pants	—
30. panta 1. punkts	37. panta 1. punkts
30. panta 2. līdz 4. punkts	—
—	37. panta 2. punkts
30. panta 5. un 6. punkts	37. panta 3. un 4. punkts
31. panta 1. punkts	36. panta 1. punkts
31. panta 2. punkts	—
31. panta 3. punkts	36. panta 2. punkts
32. panta 1. punkts	40. panta 1. punkts
32. panta 2. punkts	—
32. panta 3. punkts	40. panta 2. punkts
32. panta 4. punkts	40. panta 3. punkta pirmais teikums
32. panta 5. punkts	40. panta 3. punkta otrais teikums
32. panta 6. punkts	40. panta 4. punkts
—	40. panta 5. punkts
32. panta 7. punkta pirmā daļa	40. panta 6. punkta a) apakšpunkts
—	40. panta 6. punkta b) apakšpunkts
32. panta 7. punkta otrā daļa	40. panta 6. punkta otrā daļa
—	40. panta 7. punkts
—	41. pants
33. pants	—
34. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts	42. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts
34. panta 2. punkta b) apakšpunkts	—
34. panta 2. punkta c) apakšpunkts	42. panta 2. punkta b) apakšpunkts

Direktīva 2005/85/EK	Šī direktīva
34. panta 3. punkta a) apakšpunkts	42. panta 3. punkts
34. panta 3. punkta b) apakšpunkts	—
35. panta 1. punkts	43. panta 1. punkta a) apakšpunkts
—	43. panta 1. punkta b) apakšpunkts
35. panta 2. punkts un 3. punkta a) līdz f) apakšpunkts	—
35. panta 4. punkts	43. panta 2. punkts
35. panta 5. punkts	43. panta 3. punkts
36. panta 1. punkts līdz 2. punkta c) apakšpunkts	39. panta 1. punkts līdz 2. punkta c) apakšpunkts
36. panta 2. punkta d) apakšpunkts	—
36. panta 3. punkts	—
—	39. panta 3. punkts
36. panta 4. līdz 6. punkts	39. panta 4. līdz 6. punkts
—	39. panta 7. punkts
36. panta 7. punkts	—
37. pants	44. pants
38. pants	45. pants
—	46. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punkts
39. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) un ii) punkts	46. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) un iii) punkts
39. panta 1. punkta a) apakšpunkta iii) punkts	—
39. panta 1. punkta b) apakšpunkts	46. panta 1. punkta b) apakšpunkts
39. panta 1. punkta c) un d) apakšpunkts	—
39. panta 1. punkta e) apakšpunkts	46. panta 1. punkta c) apakšpunkts
—	46. panta 2. un 3. punkts
39. panta 2. punkts	46. panta 4. punkta pirmā daļa
—	46. panta 4. punkta otrā un trešā daļa
39. panta 3. punkts	—
—	46. panta 5. līdz 9. punkts
39. panta 4. punkts	46. panta 10. punkts
39. panta 5. punkts	—
39. panta 6. punkts	41. panta 11. punkts
40. pants	47. pants
41. pants	48. pants
—	49. pants
42. pants	50. pants

Direktīva 2005/85/EK	Šī direktīva
43. panta pirmā daļa	51. panta 1. punkts
—	51. panta 2. punkts
43. panta otrā un trešā daļa	51. panta 3. un 4. punkts
44. pants	52. panta pirmā daļa
—	52. panta otrā daļa
—	53. pants
45. pants	54. pants
46. pants	55. pants
I pielikums	—
II pielikums	I pielikums
III pielikums	—
—	II pielikums
—	III pielikums